

Een inspirerende boodschap

DOOR JOSEPH FIELDING SMITH
van het Eerste Presidentschap

Wij zijn in de tijd van het einde! Dit is de tijd om te oogsten. Dit is de tijd waarvan men spreekt als „het einde der wereld” en ik verheug mij daarover! Ik verlang er naar, dat de wereld tot een einde komt! Nu moet u niet schrikken wanneer ik dat zeg. Ik bid er iedere dag om. De meeste mensen hebben een verkeerde indruk van wat bedoeld wordt met het einde van de wereld. Zij denken daarbij aan iets heel anders. Zij denken dan aan het einde van de wereld. Ik weet trouwens ook niet waarom wij ons daarover zorgen zouden maken.

Ik pauseerde even toen ik dat zei omdat, indien ik zondig ben, ik mij niet zal verheugen, maar dat, indien ik de geboden van de Heer onderhoud, ik mij zal verheugen zelfs wanneer het einde van de aarde komt, omdat wij een nieuwe en betere aarde zullen krijgen. En de tijd is niet meer ver verwijderd. De Heer zal ons een nieuwe hemel en een nieuwe aarde geven, een gereinigde aarde, een herstelde aarde — die welke wij bezingen en bespreken zoals in het tiende artikel des geloofs wordt gezegd: „... de aarde zal worden vernieuwd en haar paradisijselijke heerlijkheid ontvangen”, gereinigd van zonden. Duizend jaar lang zullen wij zulk een soort aarde hebben en er zal geen oorlog zijn, geen verwarring, geen nijd en geen bedrog. Er zal geen goddeloosheid zijn. De mensen zullen dan leren God lief te hebben en Zijn geboden te onderhouden en indien zij dat niet doen, zullen zij niet hier blijven. Dat is het einde van de wereld.

INHOUD

Aan u die geroepen wordt om in de Kerk te werken.

Door President David O. McKay . . . 35

Wij danken U, Heer, voor profeten.

Door Richard O. Cowan . . . 36

Raadgevingen van de Presidenten van de Kerk. Door Neil J. Flinders . . . 37

De Profeten. Door Alma Sonne . . . 41

Priesterschap . . . De verantwoordelijkheid om de handelen.

Van de Presiderende Bisschop . . . 42

Vergeef uzelf. Door Lowell L. Bennion . . . 44

Voor de jeugd van de Kerk

Wat is moed? Door Jessie Arrowsmith . . . 47

Het leven van Jozua.

Door John H. Vandenberg . . . 48

Zusters Hulpverlening

„Een bak en een leidende ster”.

Door Vesta P. Crawford . . . 50

Zondagsschool

Inspiratie. Door Lowell L. Bennion . . . 53

Reizen tussen Nephi en Zarahemla.

Door Marion D. Hanks . . . 54

Genealogie

Het eeuwige doel 57

De tijd daarvoor is nu aangebroken.

Door Reed H. Bradford . . . 60

De kleine Ster

Puntenpuzzel.

Door Carol en John Conner . . . 9

De fabelen van Aesopus 10

Poppenkastje. Door Peggie Geiszel . . . 11

Wat ziet het hondje? 12

De eerste dag op school 12

A, B of C? Door Carl Conner . . . 13

Wist u dat? Door Murray T. Pringle . . . 13

Het lijkt wel toveren!

Door Helen Morris 14

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Februari · Nr. 2 · 68e Jaargang

Redacteur:

Dale R. Curtis, President der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.)

Coördinator:

Poul Stolp, Translation Services
Department, Oude Gracht 113,
Utrecht.

Correspondent voor de Hollandse
Ring H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Abonnementprijs: f 6,— per half
Den Haag

„De Ster” van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen verschijnt eenmaal
per maand.
jaar, f 12,— per jaar. Gironummer
240615 — t. n. v. Nederlandse
Zending,
Amersfoortsestraatweg 214 —
Huizen N. H. Nadruk van de in dit
nummer voorkomende cliché's is
verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. M.
West-Duitsland

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Aantekeningen bij onze omslag:

De portretten op de omslag zijn reproducties van schilderijen in olieverf die in de tempel in Los Angeles hangen. De schilders zijn: Edward T. Grigware (Joseph Smith en Brigham Young); Harris Weberg (John Taylor, Wilford Woodruff en Lorenzo Snow); Alvin Gittins (Joseph F. Smith, Heber J. Grant, George Albert Smith en David O. McKay).

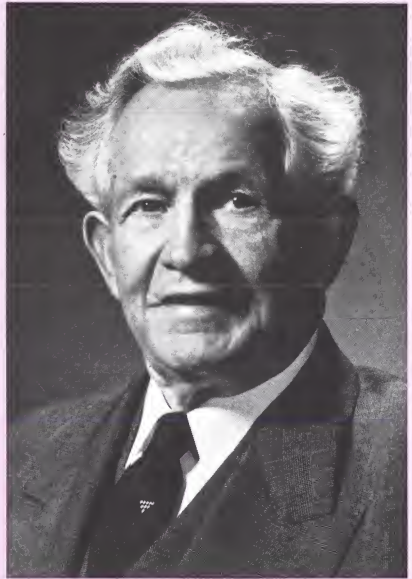
Aan u die geroepen wordt om in de Kerk te werken.

U zult misschien week na week en maand na maand werken en denken dat de resultaten van uw diensten inderdaad heel erg pover zijn, maar elk woord en iedere handeling die een goed voorbeeld stellen en een merkbare indruk maken op de jeugd zullen leven tot in eeuwigheid. U werkt niet tevergeefs, U bent betrokken bij het edelste werk waar de mensheid belang in kan stellen of door in beslag kan worden genomen.

Ik zeg met waardering dat de bereidheid om te dienen overal in de Kerk duidelijk waarneembaar is, niet alleen bij degenen die ambten vervullen, maar ook bij enkele van de mannen en vrouwen die ons soms onverschillig lijken, maar die, als wij hun slechts de gelegenheid zouden geven om iets te doen, dadelijk zouden antwoorden, gelijk Samuel eens deed: „Spreek, Heere, want uw knecht hoort”. (1 Sam. 3:9, 10).

God zegene u allen, mijn geliefde medewerkers. Moge uw invloed zich uitstrekken tot de harten van onze jongens en meisjes die onverschillig lijken. Geef hun iets te doen en zij zullen zich bij u aansluiten. Mogen de resultaten van uw arbeid zijn als echo's die van ziel tot ziel golven, steeds verder en verder voorwaarts.

Het is inderdaad een gezegend man die de verantwoordelijkheid beseft van het vertegenwoordigen van de Godheid. Hij zou die zo sterk moeten voelen, dat hij zich onder alle omstandigheden bewust zou zijn van zijn woorden en handelingen. Geen enkele die het priesterschap bezit kan zich in zijn gezin oneerbiedig gedragen en toch het vertrouwen dat hem geschonken werd waardig zijn. Geen enkele man die het priesterschap bezit mag zijn vrouw achteloos bejegenen, Geen enkele man die het priesterschap bezit kan straffeloos nalaten om de zegen te vragen over zijn voedsel en met zijn kinderen neer te knielen om Gods leiding te vragen. Een gezin wordt getransformeerd doordat de man het priesterschap bezit en in ere houdt.

Om het priesterschap van God door goddelijke autoriteit te bezitten is een van de grootste gaven die een man kan ontvangen en waardigheid is van primair belang. Eer het priesterschap door middel van een rein lichaam, een reine geest en een bereidheid om uw medemensen te dienen. Leid een eerlijk, oprecht leven. Wees eerlijk tegenover uzelf, eerlijk tegenover uw broeders, eerlijk tegenover uw gezin, eerlijk tegenover degenen waarmee u zaken doet. Wees altijd eerlijk, want veler ogen zijn op u gericht en het fundament van elk karakter rust op dat beginsel van eerlijkheid en oprechtheid. Iedere man die het priesterschap bezit bouwt op dat fundament.

U toont door uw aanwezigheid in de tempels het geloof-nee, beter dan geloof, de wetenschap — dat degenen die gestorven zijn zonder het evangelie van Jezus Christus te hebben vernomen, de gelegenheid mogen hebben om zijn beginselen te vernemen en te gehoorzamen en de zegeningen te ontvangen.

Nicodemus, een overste der Joden, die wist dat Jezus „een leraar van God gekomen was“, kwam 's-nachts om hem te vragen wat een mens moest doen. Jezus Christus antwoordde: „Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan“. (Johannes 3: 5).

Ik vraag u, broeders en zusters en ik vraag de wereld: Hoe kunnen die miljoenen die gestorven zijn zonder kennis van Jezus Christus het koninkrijk Gods binnengaan, indien iemand uit water en Geest geboren moet worden ten einde dit te kunnen doen?

Sommigen zullen zeggen dat zij zalig zullen worden omdat zij niet in de gelegenheid waren om gedoopt te worden. Indien zij zalig kunnen worden zonder die verordening, dan zouden u en ik ook zalig kunnen worden zonder de doop. Maar als het voor u en voor mij noodzakelijk is om aan dat beginsel te gehoorzamen, dan is het voor iedereen noodzakelijk. Dit is de positie die De Kerk van Jezus Christus van

de Heiligen der Laatste Dagen inneemt en zij is in overeenstemming met de woorden van onze Heiland. Slechts in de tempels van de Heiligen der Laatste Dagen kunnen deze zaligmakende verordeningen worden gegeven voor onze dierbare overledenen die niet langer in de sterfelijkheid leven.

De geest veroudert nooit. U kunt altijd het enthousiasme van de jeugd gevoelen. Het lichaam mag dan niet reageren zoals vroeger, maar de geest, de verheffing, de vreugde, de ware inspiratie des levens, kunt u altijd hebben.

Bestaan betekend uitstralen. Ieder individu oefent een bepaalde invloed uit op iemand anders, vanaf het tijdstip van zijn geboorte totdat hij het toneel der stervelingen verlaat. Er wordt ons verteld dat geen rivier van haar oorsprong zeewaarts stroomt, hoe eenzaam haar loop ook moge zijn, zonder dat er een stuk land door gezegend wordt. Er is nog nooit een ster gerezen of ondergegaan zonder ergens invloed te hebben uitgeoefend. Geen enkel leven kan sterk of verheven van doel zijn tenzij alle leven er mede sterker en beter door wordt.

God zegene u opdat u dit mag beseffen en zo leven dat u altijd gelukkig en jong van geest mag zijn.

Ik heb nagedacht over de lofzang: “Wij danken U, Heer, voor profeten”, omdat hierin voor mij op een prachtige wijze enkele van de meest belangrijke dingen tot uitdrukking worden gebracht waarvoor wij allen dank kunnen zeggen.

Het eerste vers van deze grootse lofzang is waarlijk een dankgebed: “Wij danken U, Heer, voor profeten, ons tot leiding in deez' laatste tijd”. Ik herinner mij dat ik gedurende de eerste paar jaar van President McKay's presidentschap in het zendingsveld diende. Het was in deze tijd dat hij vrij veel reisde; hij was eigenlijk de eerste president van de Kerk die vele van de zendingsvelden in de wereld bezocht. Ik kan mij herinneren dat mijn collega's en ik de artikelen lasen in de “Church News” over de bezoeken van President McKay aan de leden over de hele wereld en hoe ontroerd we waren toen we lasen hoe de Heiligen hem begroetten met tranen in de ogen — tranen van dankbaarheid, onder het zingen van dit mooie lied: “Wij danken U, Heer, voor profeten”. En wij konden toch ook de gevoelens van deze mensen aanvoelen, want ook wij waren werkzaam in een verafgelegen zendingsveld en wisten hoe dankbaar onze leden geweest zouden zijn in de aanwezigheid van 's Heren levende profeet.

Wij hebben een levende profeet om ons te leiden in deze laatste dagen. Het schijnt daarom dat de werkelijke verantwoordelijkheid die wij hebben is bereid te zijn om naar hem te luisteren. Omdat wij hedendaagse openbaring en geloof in voortdurende profetie belijden, zouden wij van alle mensen op aarde degenen moeten zijn die de profeten volgen. Wij moeten bereid zijn om te bestuderen wat zij zeggen, en bovenal, het in ons leven in praktijk brengen.

Wij danken U, Heer, voor profeten

passages uit een toespraak door
RICHARD O. COWAN

Joseph Smith Jr. Wilford Woodruff Joseph F. Smith
Bingham Young George A. A. Snow
John Taylor
Edwin Smith David O. McKay

Raadgevingen van de Presidenten van de Kerk

DOOR NEIL J. FLINDERS

Gedurende de laatste 137 jaar zijn de mensen op deze aarde gezegend met negen levende profeten, mannen van God geroepen die, ieder op hun beurt, de sleutels en de macht hebben gehad die hoorden bij de bediening van het Koninkrijk Gods op deze aarde. Ten gevolge van het ambt en de autoriteit die aan deze mannen verleend was, hebben zij gediend als het middel waardoor onze Hemelse Vader Zijn kinderen raad en leiding gegeven heeft.

Dit artikel bevat een cumulatieve samenvatting van de belangrijkste onderwerpen die benadrukt werden door de presidenten van de Kerk in hun toespraken op de jaarlijkse algemene conferentie. De schrijver weet dat er grenzen zijn die onafscheidelijk verbonden zijn aan research van dit soort, maar hij voelt dat de inspiratie en het inzicht die uit zulke informatie voortkomen het naar voren brengen hiervan rechtvaardigt. De Journal History van de Kerk, geschreven door de Profeet Joseph Smith en gedateerd 6 april 1833, bevat de volgende opmerking:

„Dit was de eerste poging van de Kerk om haar verjaardag te vieren en degenen die ons geloof niet deelden spraken er over als ware het iets vreemds”.

Deze conferentie waar „ongeveer tachtig functionarissen, te zamen met enige leden van de Kerk vergaderden voor onderricht en het dienen van God, was blijkbaar de geboorte van de traditie tot het houden van de jaarlijkse conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in de maand april.

De Profeet predikte over „de ernst van de eeuwigheid” die dag en haalde in zijn opmerkingen vele dingen aan die door alle profeten sinds die tijd benadrukt zijn. De thema’s van de Profeet Joseph Smith zijn inderdaad voor 137 jaar de thema’s van de Kerk geweest.

Het doel van deze jaarlijkse conferentie wordt duidelijk uiteengezet in de woorden van President David O. McKay:

„Iedere zesde dag in april vergaderen de Algemene Autoriteiten, ambtenaren en leden van de Kerk in een algemene conferentie om verslag te horen van de vooruitgang van de Kerk, het aanstellen van ambtenaren, het

behandelen van zaken die het herstelde Evangelie betreffen en die dingen te ondernemen die de vertegenwoordigers van de Kerk noodzakelijk achten”.

Deze jaarlijkse conferenties hebben een speciale betekenis. In aansluiting op het feit dat ze worden gehouden op de verjaardag van de organisatie van de Kerk, hebben zij ook een patroon ontwikkeld waarin de President, Profeet, Ziener en Openbaarder een leidraad aan de mensen voordraagt. Het is niet ongewoon, dat deze toespraak als onderwerp dient voor vele van de sprekers die deelnemen. Met zulke historische achtergronden en praktijken als rechtvaardiging, is het makkelijk te concluderen dat deze boodschappen betekenisvolle en blijvende waarden bevatten. Het is de mening van de schrijver dat de bijeengebrachte gegevens van deze jaarlijkse toespraken duidelijk de wijsheid en de bezorgdheid van onze bemelse Vader naar voren brengt als Hij Zijn kinderen helpt met het ontdekken van de belangrijke dingen in het leven. De onderwerpen van deze toespraken weerspiegelen een betekenisvol patroon — een die de dingen benadrukt die het meest belangrijk zijn, zowel in het menselijk welzijn in dit leven als in het leven hierna.

De resultaten van de studie waarop dit artikel is gebaseerd onthulde 55 verschillende onderwerpen in de toespraken van de presidenten in hun jaarlijkse conferenties van het jaar 1833 tot 1962. Sommige van deze onderwerpen verschenen en verschenen opnieuw in de loop der jaren. De meest voorkomende werd 48 keer behandeld. Andere onderwerpen waren van 47 keer tot een enkele keer behandeld. De eerste 13 categorieën, die de onderwerpen laat zien en het aantal malen dat ze voorkwamen zijn als volgt:

Opmerking: Andere categorieën, zoals zendingswerk, tiende, Woord van Wijsheid, eenheid en vele andere punten komen voor in de onderwerpen van de presidenten maar zijn niet in deze behandeling opgenomen omdat zij minder dikwijls ter sprake kwamen.

Volgorde	Onderwerp	aantal malen
1	Groei, ontwikkeling en vooruitgang van het Koninkrijk Gods	48
2	Dankbaarheid	47
3	Persoonlijke voorbereiding	33
	Werkzaamheid	
	Zelfverbetering	
	Onafhankelijkheid	
	Ontwikkeling van het karakter	
4	Dienstbaarheid	32
	Opoffering	
	Vlijt	
	Plicht	
	Toewijding	
	Verantwoordelijkheid	
5	Gehoorzaamheid	28
	Onderhoud de geboden	
	Rechtvaardigheid	
	Steun de leiders van de Kerk	
	Verantwoordelijkheid	
6	Gebed – geestelijk leven	25
7	God, niet de mens, heeft de macht over deze aarde en Zijn Kerk	25
8	Kerkorganisatie, beleid en werkwijze (instructie en voorschrift)	23
9	Economie	21
	Verenigde Orde	
	Welzijnzorg	
	Schuld	
10	Ouders – kinderen	19
	Verhoudingen	
	Gezin	
	Thuis	
	Verantwoordelijkheden	
11	Broederliefde	19
	Vriendelijkheid	
	Vergevensgezindheid	
	Beleefdheid	
12	Natuur van de mens	18
	Menselijke verhoudingen	
	Heiligheid van de individu	
	Eeuwig bestaan	
	Vrije keuzemogelijkheid	
13	Zaligheid	18
	Proces van graduele vooruitgang	
	Omvat geloof en werken	
	Vertrouwen in God	

Het onderwerp dat op de eerste plaats staat is de opvatting van de progressieve en dynamische aard van het Koninkrijk Gods.

Vanaf het prille begin is de Kerk voortgegaan ter vervulling van haar zending om deze aarde en haar inwoners voor te bereiden als een Koninkrijk waarover geregeerd zal worden door de Verlosser. President George Albert Smith vatte het kleine begin van Gods werk der Laatste Dagen samen in deze woorden:

„Er waren weinig mensen in de kamer toen de Kerk georganiseerd werd en zij waren niet erg populair”.

Deze vrij eenvoudige oorsprong werd gesteund door een macht, bestemd om alle hindernissen te overwinnen. President Joseph F. Smith benadrukte de geruisloze, zuurdesemachtige eigenschappen van Gods werk toen hij zei:

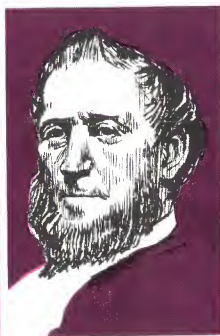
„De hand van de Heer kan waarschijnlijk in het geheel niet gezien worden. Er zullen er velen zijn die de werken van God in de vooruitgang en ontwikkeling van dit grootse werk der laatste dagen niet kunnen waarnemen, maar er zijn er ook die in ieder uur en in ieder moment in het bestaan van de Kerk, van het begin tot nu, de overheersende, almachtige hand zien van Hem die Zijn enig geboren Zoon naar de aarde zond . . .”.

Op de 6e april 1852, gaf President Brigham Young de kracht en de bestemming van het werk van God weer in de volgende woorden:

„Wij zijn hier vergaderd in dit comfortabele en ruime gebouw in vrede en zouden wij niet moeten uitroepen: wie

JOSEPH SMITH JR.

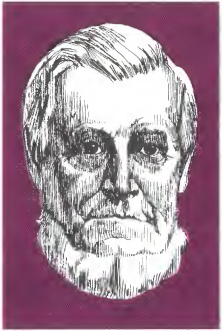

BRIGHAM YOUNG

zou het hebben kunnen omvatten, wie zou de wegen des Heren hebben kunnen begripen, die hoger zijn dan die van de mens, zoals de hemel hoger is dan de aarde? Wij kunnen nu rustig terugzien op de ervaringen uit ons leven en die mensen wier geest openstaat om licht en waarheid te ontvangen, die mensen die de openbaringen van de Heer kunnen aanschouwen, kunnen opeens zien dat wij nooit tot stand zouden hebben kunnen brengen wat Hij gedaan heeft door onze eigen kracht en dat achter een dreigende Voorzienigheid dikwijls de grootste zegeningen schuil gaan die de mensheid verlangen kan. Het leert ons vertrouwen in God te hebben, vertrouwen te hebben in onze Heer. Het leert ons dat we nooit moeten proberen om het schip van Zion te sturen of door onze eigen wijsheid het Koninkrijk Gods op aarde de wet voor te schrijven. Het leert ons absoluut en nadrukkelijk dat de Almachtige Heer Zijn eigen werk kan doen en geen macht van de mens kan de macht van Zijn wonder-scheppende hand weerstaan. De mens kan zich verbeelden de Heer te beïnvloeden; het loopt op niets uit, maar Zijn werk gaat gestadig voort . . . Wanneer

de Heer werkt kan geen mens dit belemmeren, terwijl degenen die naar Zijn woord willen luisteren met Hem werken; en wanneer Hij zegt, „Weest stil“, zijn zij onderworpen; . . . wanneer Hij aanwijzingen geeft, zijn zij gewillig Zijn geboden na te komen, Hij plaatst zegeningen op hen, Zijn werk komt tot bloei in hun handen, Zijn Koninkrijk gaat voort met een regelmatige en standvastige gang, de oprechten van hart zijn gezegend en het alles is in een staat van voortdurende en snelle toename. Laat dan de wereld en de vijanden van Christus en Zijn Koninkrijk, die op de aarde en in de hel zijn, het ergste doen, het geeft niet, het werk van de Heer gaat toch voorwaarts en is voorspoedig in Zijn handen”.

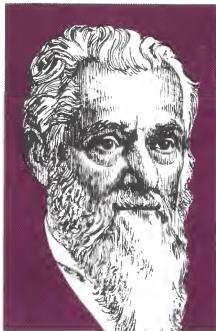
Welk een groot symbool schenkt de Heer de mens wanneer hij hun de gelegenheid geeft lid te worden van een organisatie die gekarakteriseerd wordt zulke dimensies — door zulk een prachtig werk.

JOHN TAYLOR

WILFORD WOODRUFF

LORENZO SNOW

JOSEPH F. SMITH

Het eerste onderwerp is een uitnodiging aan de mens er deel van te worden of om hem er aan te herinneren dat hij er een deel van is, van een zaak groot genoeg om te wedijveren met al hetgeen zijn fantasie ooit zou kunnen wens.

Het tweede onderwerp is dankbaarheid. Als er een element noodzakelijk is in geestelijke ontwikkeling en geluk, is het een innerlijk gevoel van waardering. Zonder de mogelijkheid om de dingen om hem heen te waarderen, kan de mens zelfs geen lichamelijke vreugde hebben. Waardering of dankbaarheid is een bestanddeel van alle tevredenheid. Het is ook een vereiste voor nederigheid. De deur naar het geestelijk bewustzijn wordt door dit principe geopend. De profeten hebben de leden van de Kerk ijverig aangemoedigd om geluk in hun leven te aanvaarden door dankbaarheid in hun hart aan te kweken.

President David O. McKay benadrukt het belang van dit principe aan de jeugd van de Kerk in deze woorden:

„Indien onze jonge mensen dit geloof (in God) willen hebben en zodanig de Heer benaderen, zijn er op zijn

minst vier grote zegeningen die over hen zullen komen, hier en nu. De eerste is dankbaarheid. Hun ziel zal gevuld zijn met dank voor wat God voor hen gedaan heeft. Zij zullen vinden dat zij rijk bedeeld zullen worden met gunsten. De jonge man die de deur achter zich dicht doet en de gordijnen sluit en dan in stilte bidt tot God om hulp, zou eerst zijn hart moeten uitstorten uit dankbaarheid voor gezondheid, voor vrienden, voor degenen die hij lief heeft, voor het Evangelie, voor de openbaringen van het bestaan van God. Hij zou eerst zijn vele zegeningen moeten tellen en ze één voor één moeten opnoemen”.

Als derde van de opgeschreven onderwerpen staat persoonlijke voorbereiding door middel van werkzaamheid, zelfverbetering, onafhankelijkheid en ontwikkeling van karakter. President Brigham Young kristalliseerde deze verantwoordelijkheid van voorbereiding in de volgende woorden:

„Het is de plicht van een heilige van God om zoveel mogelijk invloed op deze aarde te verkrijgen en ieder onderdeel ervan te gebruiken om goed te doen. Als dit zijn plicht niet is, begrijp ik niet wat de plicht van de mens is”.

Het pleidooi van de profeten is dat de mens zich voorbereid zodat hij in staat is om diensten te verlenen. En het principe van dienstbaarheid, de feitelijke toepassing van de voorbereiding, is het onderwerp dat op de vierde plaats het meest dikwijls door de profeten in de conferentietoespraken benadrukt wordt.

President Lorenzo Snow sprak de edelheid van dienstbetoon uit toen hij zei:

„Wij moeten in ons een sterk verlangen hebben om goed te doen jegens anderen. Niet zoveel aan ons zelf denken. Het goede zal toch wel op ons komen als we tot op zekere hoogte onze gedachten buiten onszelf houden en proberen om anderen gelukkiger te maken en hun een beetje dicht bij de Heer te brengen. We zijn de wereld in gestuurd om goed aan anderen te doen; en door goed te doen aan anderen doen we goed aan onszelf”.

Dienstbaarheid ontwikkelt niet alleen de enkeling; het versterkt ook de organisatie. Mensen die anderen diensten verlenen worden „magnetische zendingen”, die de mensen om hen heen aantrekken tot de zaak die zij vertegenwoordigen.

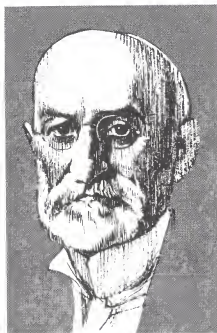
Gehoorzaamheid, het vijfde onderwerp, is een vereiste in iedere fase van het bestaan. Orde, of beheersing, is een fundamentele eerste vereiste voor vooruitgang en vrede. Het is een noodzakelijk element in alle onderlinge verhoudingen. Het geeft kracht aan de individu en het maakt een organisatie hecht. Gehoorzaamheid is de toetssteen waaraan de heiligen van God herkend kunnen worden. President Brigham Young merkte op dat „al heeft een man visioenen, al verschijnen de engelen van God aan hem, al zou hij openbaringen hebben en zoveel visioenen hebben als we kunnen tellen; en misschien zullen de hemelen voor hem opengaan en zal hij de vinger Gods zien, dan zal dit

lijke aspecten van de ervaring van de mens. De waarschuwing tegen verwikkelingen met zulke vervalsingen van het geestelijk leven als spiritisme. President Heber J. Grant gaf het volgende aan:

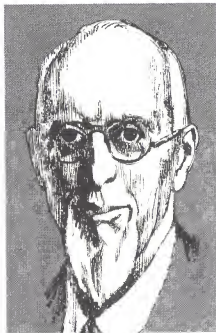
„De vruchten van het Evangelie van Jezus Christus zijn gezondheid en kracht van lichaam en van gedachten en van geest en de vruchten van spiritisme zijn krankzinnigheid en zelfmoord”.

En President Joseph F. Smith waarschuwde op de volgende kleurrijke manier tegen de gevaren die zich voordoen wanneer iemand het evenwicht en het vooruitzicht verliest dat zich voordoet bij een oprecht geestelijk leven:

„... zo nu en dan kom je wel eens iemand tegen die geheel eenzijdig is, die slechts uit één oog kijkt en uit een heel klein hoekje van dat ook ook nog, die niet in staat is om meer dan één ding tegelijk te bevatten, die een zekere kleine hobby uitzoekt — een zeker idee, een enkele ge-

HEBER J. GRANT

G. ALBERT SMITH

DAVID O. MCKAY

hem nog geen president van de Kerk maken, of een ouderling, of een hogepriester, of een apostel, dit zou zelfs nog niet eens bewijzen dat hij een heilige was . . . Indien u mij vraagt wat een man of een vrouw tot een heilige maakt, dan zal ik die vraag beantwoorden. Indien u mij hiefheeft, zegt Jezus, zult u zich aan mijn geboden houden. Dat is de toetssteen. Indien u de Here Jezus Christus lief heeft, en de Vader, zult u de geboden van de Zoon onderhouden — zult u doen wat hij wilt”.

Op de zesde plaats in de onderwerpen der presidenten komt geestelijk leven. Gebed en geestelijke gevoeligheid zijn de bestanddelen die de innerlijke groei doen voeden door feitelijk het ontastbare bestaan van de mens in acht te nemen. Het is de bron van geestelijk, emotioneel en, tot op zekere hoogte, lichamelijk herstel — een soort medicijn, preventief zowel als correctief. President Wilford Woodruff benadrukt herhaaldelijk de noodzaak voor de enkeling om de leiding van de Geest in hun leven te zoeken. De presidenten hebben zich echter gerealiseerd dat de gelegenheid tot misleiding zich zou kunnen voordoen in de geeste-

dachte, die boven op dat idee en die enkele gedachte gaat zitten en begint het te berijden en het is onmogelijk om hem van die hobby te bevrijden . . .”

Onderwerp nummer zeven zegt dat God, niet de mens, de macht over deze aarde en Zijn Kerk heeft. Eenmaal in ons innerlijk opgenomen, geeft dit idee de grootste zekerheid die de mens in dit leven kan bezitten. Hoewel algehele veiligheid in deze tijdelijke sfeer niet bestaat, geeft deze idee, zoals naar voren gebracht door de presidenten, een heel goed vervangmiddel.

Het achtste onderwerp heeft te maken met Kerkorganisatie, beleid en werkwijze. Dit wijst op de noodzaak van leiderschap en bestuur.

Het groeiproces veroorzaakt soms fouten in bestuursaangelegenheden. In de woorden van President Joseph F. Smith:

„Wij zijn door de periode van onze jeugd heengekomen en zijn inderdaad de staat van volwassenheid in onze ervaring in het Evangelie van Jezus aan het benaderen . . .”

wordt vervolgd op blz 59

De Profeten

Een toespraak
van Alma Sonne
assistent van de Raad der Twaalven
gehouden in der aprilconferentie 1967

Mijn broeders en zusters, ik geloof in de profeten. „Waar de Schriften spreken“ heeft dominee Thomas Campbell gezegd, „spreken wij; waar de Schriften zwijgen, zwijgen wij“. Augustinus, die omstreeks het jaar 400 n. C. geleefd heeft, verklaarde iets dergelijks toen hij zei: „Niets mag worden geaccepteerd, tenzij op gezag van de Schriften“.

Deze verklaringen sluiten, zoals men gemakkelijk kan zien, de mogelijkheid van een voortdurende openbaring van God uit en zij schakelen ook de heilige profeten uit. In tegenstelling tot deze uitspraken verklaart de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen tegenover de gehele wereld: „Wij geloven al hetgeen God heeft geopenbaard, alles, wat Hij nu openbaart en wij geloven, dat Hij nog vele grote en voorname dingen aangaande het koninkrijk van God zal openbaren“. (Negende artikel des geloofs).

De wereld ziet voortdurend uit naar nieuwe kennis, niet alleen op het gebied van de wetenschap, maar ook op dat van de godsdienst. Het is de hoeksteen voor vooruitgang. Hierin ligt de afval van de Christelijke Kerk die door Jezus en de apostelen werd gevestigd. Met andere woorden, zij geloofden in de profeten die dood waren en verwierpen de orakelen der levenden. Geestelijke kennis komt van God via zijn profeten.

Het oude Israël was een volk van profeten. De profeten verschenen van tijd tot tijd al naar zij nodig waren. Hun boodschappen waren van vitaal belang, want zij waren de geïnspireerde woordvoerders van de Heer. Zij waren niet altijd populair. Zij werden vaak bespot, vervolgd en in discrediet gebracht. Stefanus, de Martelaar, zei in zijn laatste plechtige getuigenis tot de menigte: „Wien van de profeten hebben uw vaders niet vervolgd? En zij hebben hen gedood...“. (Handelingen 7 : 52).

Deze uitverkoren dienstknechten, die verkeerd begrepen en belasterd werden, wijdden zich van ganser harte en in opbouwende zin aan de hun toege-

wezen taak. Deze was nooit gemakkelijk. Het was een uitdaging aan sterke mannen die hun dienst aan God boven alle wereldse doeleinden stelden. Hun doel was steeds redding te brengen en kracht te geven tegen de machten van het kwaad, tegen zedelijk en geestelijk verval. Door tussenkomst van deze heilige mannen heeft God geboden aan Zijn kinderen gegeven. Maar, in het algemeen genomen, werd op hun woorden geen acht geslagen of werden zij van de hand gewezen. Indien men ze gerespecteerd en geaccepteerd had, dan zou de geschiedenis der mensheid een andere loop hebben genomen. Zij verschenen als lichtbakens aan de generatie, waarin zij leefden. Toen geen acht op hen werd geslagen en zij door gewetenloze leiders verworpen werden, zoals zo vaak gebeurde, werd het licht gedoofd en werd de aarde door duisternis bedekt. Er waren in de donkere middeleeuwen geen profeten.

Gods boodschap aan Zijn kinderen komt door Zijn uitverkoren dienstknechten, de profeten. Deze dienstknechten werden gekozen, voordat zij geboren werden. Zij hadden een goddelijke boodschap die niet alleen actueel, maar ook belangrijk was. Waar en wanneer zij ook verschenen, leverden zij het bewijs dat zij door God geroepen waren. Een geestelijke gesteldheid is een zich bewust zijn van God, en van Zijn plaats en macht in het heelal. Hem kennen is het eeuwige leven. Toen Israël op geestelijk gebied op zijn dieptepunt was, kwam Elia, een profeet, hun te help en hij bekeerde een volk tot de ware godsdienst van Jehova. Zij herwonnen hun zekerheid door een manifestatie van Gods macht.

Ik heb vaak gezegd dat de geschiedenis van Jozef in Egypte de mooiste les in zedelijkheid en een rein leven is die de wereld kent. Zij zou aan iedere jongen en meisje moeten worden verteld en opnieuw worden verteld. Het door de profeten gegeven voorbeeld en hetgeen zij gepredikt hebben, zal voor een rechtvaardig volk nooit „uit de tijd“ raken. Iedere bladzijde van de Schrift bevat voor u en mij een

wordt vervolgd op blz 59

Priesterschap . . . De verantwoordelijkheid om

Dit was de tweede keer dat Jan niet naar zijn priesterschap vergadering was gekomen sinds zijn verordening tot diaken anderhalve maand geleden. Waarom was hij er niet geweest? Zou het gedeeltelijk aan zijn schoolvrienden liggen? Of zou het eigenlijk zo zijn, dat Jan eenvoudig niet begrepen had hoe groot zijn verantwoordelijkheid als priesterschapdrager was?

Henk was al enige maanden president van het diakenenquorum. Deze gedachten waren steeds door zijn hoofd gegaan terwijl hij wachtte op Wim en Han, zijn raadgevers; Bart de secretaris; en broeder de Bruin, hun adviseur om naar de vergadering van het quorumpresidentschap te komen.

Het ging uitstekend met het quorum. Maar Henk besefte heel goed dat zijn succes als quorum voor een groot deel te danken was aan het feit dat de meeste van de quorumleden uit gezinnen kwamen waar de ouders de verantwoordelijkheid van hun zonen als priesterschapdragers kenden en hen ten volle ondersteunden.

Bij Jan lag het evenwel anders. Zijn huisgenoten waren niet actief in de Kerk en de jongens waarmee hij op school omging waren geen quorumleden. Nu begon Henk te begrijpen wat de bisschop had bedoeld met zijn zorgzame raadgevingen over de verantwoordelijkheid die de Heer hem had gegeven als quorumpresident.

Op dat moment kwam broeder de Bruin het gebouw binnen, gevolgd door de anderen. Zij gingen naar een klaslokaal en de quorumpresidentschapsvergadering begon. Henk had de leiding. Het presidentschap maakte plannen voor de quorumtaak van de

komende week en toen concentreerden zij zich op iedere jonge man afzonderlijk. Zij begonnen bij zichzelf en bepaalden hun eigen vooruitgang, daarna die van de andere quorumleden, naar gelang opdrachten waren vervuld, vergaderingen bijgewoond en memoriseren en lezen waren voltooid. Toen zij bij Jan's naam kwamen, kwam Henk er tussen met een opmerking: „Ik maak mij een beetje bezorgd omdat Jan vanochtend niet op de priesterschapvergadering was. Dit is al de tweede keer dat hij verzuimt sinds hij een dikke maand geleden bij het quorum kwam. Ik geloof dat wij wat meer zouden moeten doen om hem te helpen.”

„Ik kwam hem tegen vanmiddag”, zei Han. „Hij zei dat hij vanochtend gewoonweg niet uit zijn bed had kunnen komen.”

Broeder de Bruin die opletend en rustig had zitten luisteren, daar het presidentschap de zaken bekwaam behandelde, merkte op: „Ik heb dezelfde gevoelens gehad als Henk; ik denk dat wij ons inderdaad meer moeten bemoeien met Jan.” En heel wijselijk droeg hij het probleem weer over aan het presidentschap. „Wat vinden jullie dat het quorumpresidentschap specifiek kan doen om Jan de verantwoordelijkheid en zegen van het priesterschap te helpen begrijpen?”

Wim zei: „Ik geloof niet dat een

van ons Jan goed kent. Hoewel hij in onze wijk is, gaan wij op school niet veel met hem om. Misschien zouden wij hem eens kunnen meevragen voor een spelletje voetbal. En volgende maand hebben wij het padvindskamp. Misschien dat hij zich daarna meer op zijn gemak zal voelen bij ons.”

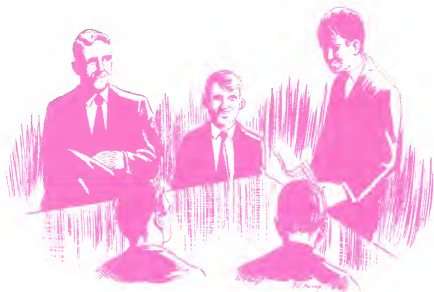
Han knikte meteen goedkeurend.

Henk zei: „Ik ben het met je eens, Wim. Dit zijn dingen die wij niet mogen verwaarlozen en wij moeten er meteen mee beginnen. Maar naar mijn mening moeten wij hem op zo'n manier benaderen dat hij echt zin zal hebben om mee te doen in het priesterschap. Er is geloof ik maar één manier om dit te doen en dat is om Jan te helpen inzien hoe belangrijk zijn priesterschap is en hoe groot zijn verantwoordelijkheid is als priesterschapdrager. Broeder de Bruin, heeft u soms een voorstel hoe wij dit het beste kunnen aanpakken?”

Broeder de Bruin glimlachte en zei: „Ik vind dat jullie jongemannen het goed hebben uitgeknobbeld. Wellicht kan het handboek hulp verschaffen voor onze plannen met Jan.”

Henk antwoordde: „Natuurlijk! Ik weet precies wat u bedoelt, broeder de Bruin. Waarom heb ik daar niet eerder aan gedacht?” Vlug zocht Henk in zijn handboek naar de afdeling betreffende de plichten van presidenten van diakenenquorums. „Ik heb het, luister maar . . . het zou best een gedeelte van ons antwoord kunnen zijn: ‚Vergader als quorumpresidentschap met ieder pas verordende diaken en geef een verklaring van zijn verantwoordelijkheden als diaken en zijn mogelijkheden om het

te handelen

priesterschap uit te oefenen. Laat hem zich verbinden tot het nakomen van zijn plichten en tot het hooghouden van de maatstaven van de Kerk, nadat deze met hem zijn besproken.' Dit is een gedeelte van onze verantwoordelijkheid als presidentschap waaraan wij voorbij zijn gegaan."

„Neem Jan bijvoorbeeld, als wij hem op onze volgende presidentschapsvergadering uitnodigen, zijn verantwoordelijkheden uitleggen en zijn mogelijkheden als priesterschapsdrager en hem dan op zijn plichten wijzen, dan zal hij dit niet gauw vergeten. Dit zal ons als presidentschap ook verplichten om ons op een manier te gedragen waaraan Jan en de andere quorumleden kunnen zien dat ook wij ons verbonden hebben tot het hooghouden van de maatstaven van de Kerk, net zoals zij zich hebben verbonden."

„Ik vind dat wij hem vanavond moeten opbellen en een afspraak maken om een van de komende avonden als presidentschap met hem samen te komen", antwoordde Henk. „Broeder de Bruin, zoudt u ons wat wenken kunnen geven wat zo'n interview betreft."

„Jazeker", beaamde broeder de Bruin. „Ik vroeg mij ook af of jullie het prettig zouden vinden als de les van de priesterschapsklas volgende zondag zou gaan over priesterschapsverantwoordelijkheid."

„Dat klinkt geweldig", antwoordde Henk opgetogen. „En ik zal twee van de quorumleden vragen om in 't kort uiteen de zetten wat hun verantwoordelijkheid is als priesterschapsdragers."

Han voegde er aan toe: „Mijn vader is de huisonderwijzer van Jan. Ik zal voorstellen of hij misschien ditzelfde onderwerp wil bespreken bij zijn volgende bezoek."

De vergadering werd voortgezet en de details en specifieke taken werden uitgestippeld. Daarna besloten zij de bijeenkomst, na de hulp van de Heer te hebben gevraagd voor hun quorum en Zijn zegen voor ieder lid — vooral voor Jan.

De groep verliet het kerkgebouw en aanvaardde de thuisreis. Henk besloot een omweg te nemen die hem langs Jan's huis zou voeren en dan meteen af te spreken voor de samenkomst met het presidentschap. Hij zag Jan in de achtertuin, dus liep Henk om het huis. Een poosje stonden de jonge mannen te praten en terwijl zij dit deden, begonnen zij de warmte van de broederschap van het priesterschap te voelen.

Toen Henk Jan's tuin verliet en de weg naar zijn eigen huis insloeg, voelde hij dat zij, als presidentschap, die avond een goed begin hadden gemaakt om een van hun quorumleden te helpen beseffen dat priesterschap niet alleen de bevoegdheid is om in Gods naam te handelen, maar tevens de verantwoordelijkheid om in Zijn naam te handelen.

Vergeef uzelf

Een student aan de universiteit kwam eens na afloop van een college naar mijn kantoor om iets te bespreken dat voor hem van groot belang was. Uit zijn reactie op mijn begroeting was te zien, dat hij neerslachtig en moedeloos was.

„Indien u alles over mij wist, geloof ik niet dat u mij in dit gebouw zoudt toelaten“, zei hij. „Ik heb alle zonden uit het boek, op moord na, begaan. Toen ik 17 jaar was, pleegde ik overspel, ik was een dronkaard en een godslasteraar. Ik heb granen en prikkeldraad met vrachtwagens tegelijk gestolen.“ Hij pauzeerde even. „Hoe denkt u nu over mij?“

„God heeft een eerlijk mens lief“, zei ik. „Vertel mij eens, steel je en pleeg je nu nog overspel?“

„Nee“, zei hij snel. „Ik werd korte tijd geleden tot Christen bekeerd. Dat heeft mij de kracht gegeven om de ergste van mijn zonden te overwinnen. Maar zij zijn altijd om mij heen. Hoe kan een mens zijn zonden vergeten? Hoe kan hij althans ze zich uit het hoofd zetten en zich wijden aan het werk dat hij moet doen?“

Terwijl hij sprak, moest ik aan de woorden van Shakespeare denken:

Kunt gij een krank gemoed geen heling brengen,
Een smart, die wortelt in de ziel, uitrukken,
Ontheffen van wat 't drukt?

(Macbeth, 5e bedrijf, 3e toneel.)

Wat kon ik zeggen om die last van hem af te nemen, om zijn wroeging over het verleden te verzachten, om hem vrij te maken zodat hij van ganser harte creatief in deze tijd zou kunnen leven met alle krachten van zijn geest?

Aldous Huxley heeft eens geschreven: „Chronische wroeging . . . is een hoogst ongewenst gevoel. Indien gij u slecht hebt gedragen, bekeert u dan maak het zoveel mogelijk goed en wijd u verder aan de taak om u de volgende keer beter te gedragen. In geen geval moet u over uw fout tobben. Zich in de modder ventelen is niet de beste manier om schoon te worden“. (Brave New World, Foreword).

Wat Huxley zegt, is inderdaad verstandig. Waarom ons twee keer laten verslaan, de eerste keer door onze fouten en dan weer door onze houding daartegenover?

Matthew Cowley, een man die zondaars liefhad en veel tijd aan hen besteedde, merkte eens op: „Een mens is groter dan al zijn zonden“. Dit

wordt vaak vergeten door de persoon wiens geweten gekweld wordt door ernstige misdadingen. Zijn fouten vertroebelen zijn blik. Al zijn deugden, goede daden en krachten, die werkelijk zwaarder wegen en talrijker zijn dan zijn zonden, lijken overschaduwd te worden.

Wanneer wij iets kwaads doen of zondigen, brengen wij kostbare relaties nadeel toe. Wij zijn oorzaak, dat God en Christus lijden wegens hetgeen de zonde ons en anderen doet. Wij neigen er dan toe ons in een bewust zijn van schuld en vervreemding uit het leven terug te trekken en wat nog belangrijker is, wij vervreemden van onszelf en verminderen daardoor ons gevoel van eigenwaarde en beroven het beeld dat wij van onszelf hebben van zijn glans. Men kan zichzelf de vraag stellen: „Wie ben ik – de persoon die ik graag zou zijn of de persoon die ik geweest ben?”

Om ons bij de beantwoording van deze vraag te helpen, moeten wij begrip hebben van drie verschillende verhoudingen: onze verhoudingen tot de Godheid, tot onze naasten en tot onszelf. Indien deze alle hersteld en verrijkt kunnen worden, dan zal de strijd met onze in het verleden gemaakte fouten zijn gewonnen. Het leven kan opnieuw beginnen met een nieuwe geest en een vernieuwd hart.

Iedereen die in God gelooft, heeft natuurlijk een gevoel van schaamte wanneer hij Gods geboden overtreedt. En al bekeert hij zich, kan hem toch een gevoel van wroeging en afkeer bijblijven. Maar laten wij eens even nagaan hoe God zich voelt jegens een mens die een bekeerd zondaar is.

Jesaja, na zijn volk krachtig te hebben vermaand om zich te bekeren, rein te zijn en goed te doen, vervolgt: „... al waren uw zonden als scharlakken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol”. (Jesaja 1 : 18).

De profeet Ezechiël schildert in zeer duidelijke woorden de gevoelens van de Schepper jegens de boetvaardige zondaar:

„Maar wanneer de goddeloze zich bekeert van al zijn zonden, die hij heeft gedaan, en al Mijn inzettingen onderhoudt, en doet recht en gerechtigheid, hij zal gewisselijk leven, hij zal niet sterven.

„Al zijn overtredingen, die hij gedaan heeft, zullen hem niet gedacht worden; in zijn gerechtigheid, die hij gedaan heeft, zal hij leven.

„Zou ik enigszins lust hebben aan den dood des goddelozen, spreekt de Heere; is het niet, als hij zich bekeert van zijn wegen, dat hij leve?” (Ezechiël 18 : 21–23).

En in een bekende openbaring van deze dagen verklaart de Heer:

„Want Ik, de Here, kan niet men de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen.

„Niettemin zal hij, die zich bekeert en de geboden des Heren nakomt, vergiffenis ontvangen”. (Leer en Verbonden 1 : 31–32).

De goede Heer heeft in de mens oprechte belangstelling. Hij wil, dat hij vreugde zal vinden – de vreugde die voortkomt uit het volgen van het goede in zijn eigen aard als een menselijk wezen en als een kind van God. Wanneer wij kwaad doen, is God bedroefd, omdat Hij ons

liefheeft en niet wil zien hoe wij onszelf vernietigen. Wanneer wij zo verstandig zijn om ons te bekeren en te leven in harmonie met de wetten van het leven, die bevorderlijk zijn voor groei en vreugde, verheugt ook God zich.

Dit feit wordt goed afgeschilderd in de gelijkenissen van Christus. In deze prachtige geschiedenissen wordt de grote liefde geschilderd van de Vader voor de zondaar en Zijn vreugde over de persoon die „tot zichzelf komt”. In Lukas, hoofdstuk 15 vinden wij drie nauw met elkaar in verband staande gelijkenissen: Het verloren schaap, De verloren penning en De verloren zoon. Lees ze.

In de eerste verlaat de herder de negen en negentig schapen en gaat op zoek naar het verlorene, totdat hij het gevonden heeft en het vol blijdschap op zijn schouders naar huis brengt. En Jezus eindigde met te zeggen:

„Ik zeg ulieden, dat er alzo blijdschap zal zijn over één zondaar die zich bekeert, meer dan over negen en negentig rechtvaardigen, die de bekering niet van node hebben. (Lukas 15 : 7).

In de tweede gelijkenis ontsteekt een vrouw, die een van haar zilverstukken heeft verloren, een kaars en veegt de kamer uit en zoekt, totdat zij, verheugd, het vindt. En Jezus zei:

„Alzo, zeg Ik ulieden, is er blijdschap voor de engelen Gods over één zondaar, die zich bekeert”. (Lukas 15 : 10).

In de derde en meest geliefde gelijkenis vraagt de jongste zoon zijn erfdeel en verteert het helemaal in een ver land in een losbandig leven. Inziende, hoe dwaas hij geweest was, keert hij naar huis terug en vraagt zijn vader om vergiffenis.

„... En als hij nog ver van hem was, zag hem zijn vader, en werd met innerlijke ontferming bewogen; en toelopende, viel hem om zijn hals, en kuste hem.” (Lukas 15 : 20).

Vol blijdschap vierde de vader de bekering en terugkomst van zijn zoon. En waarom? „Want deze mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden . . .” (Lukas 15 : 24). Tweemaal herhaalt Jezus deze woorden. Dat is het waar het voor deze vader op aan komt. Vroegere zonden en verdriet zijn vreten. „Deze mijn zoon is weder levend geworden”.

Deze aardse vader toont ons in zekere mate de gevoelens die onze hemelse Vader voor een afgewaalde zoon heeft en Gods vreugde bij de terugkeer van die zoon. Indien menselijke vaders en moeders kunnen vergeven, hoeveel meer kunnen Zij dan niet vergeven wier grootste kenmerk goddelijke liefde is!

Wanneer wij zondigen, betrekken wij bijna steeds anderen daarin – hen tegen wie wij zondigen en hen, die ons liefhebben en wie het pijn doet wanneer wij de gevolgen van de zonden moeten dragen. Naar mijn ervaring zijn de meeste mensen gaarne bereid een overtreding te vergeven wanneer de overtreder blijbaar eerlijk is en berouw heeft. In feite zullen vele mensen vergiffenis schenken, of al dan niet het kwaad wordt hersteld. Mensen die werkelijk liefhebben vergeven zelfs indien er geen bekering is.

Maar zou een persoon weigeren ons te vergeven, zelfs wanneer wij alles wat wij konden hadden gedaan om het jegens hem bedreven kwaad goed te maken, dan is hij daarin vrij en draagt hij de verantwoording. Onze eigen

verantwoordelijkheid eindigt bij een volledige bekering. Indien wij het tegenover een bepaald persoon bedreven kwaad niet kunnen goedmaken, dan moeten wij andere personen dienen en zonder aan enige beloning te denken, bijdragen tot het goede in het leven.

Omdat hij vervolgd wordt door herinneringen, is het voor een bekeerde zondaar het moeilijkst zichzelf te vergeven. Maar hoe kan iemand „een diepgeworteld verdriet uit het geheugen bannen?“ Dit is een zeer moeilijk.

Evenals het zonlicht de duisternis van de nacht verdriift, is een manier om herinneringen aan het verleden te verdringen en te overwinnen dat men hun plaats doet innemen door voldoening over het heden. Vele personen in de geschiedenis van het Christendom hebben het verdriet over hun verleden overwonnen door te leren Jezus in het heden na te volgen. De Heiland zei eens van een vrouw:

„Haar zonden zijn haar vergeven, die vele waren; want zij heeft veel liefde gehad . . .“

„Maar Hij zeide tot de vrouw: Uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede“. (Lukas 7 : 47, 50).

De apostel Paulus heeft gezegd : „Wordt van het kwade niet overwonnen, maar overwint het kwade door het goede“. (Romeinen 12: 21). Om het kwaad te overwinnen is het niet noodzakelijk, dat men er rechtstreeks tegen strijdt. Over kwaad denken grift het onuitwisbaar in de geest, maar het denken over het goede en het doen zal het kwade en de herinnering er aan vervangen. Ofschoon het een langzaam proces is, zal creatief en productief denken op de voorgrond treden.

Soms geeft het eenvoudig trachten herinneringen uit te wisselen geen voldoening; het lijkt haast iets oneerlijks – zoiets als stof onder het kleed vegen. Er is iets meer nodig. Maar het is waar dat men in letterlijke betekenis zijn verleden kan veranderen. Hoe? Toegegeven, men kan niet een verrichte daad ongedaan maken of een woord dat gesproken is, terugroepen. Wat gedaan is, is gedaan. Echter, iedere dag dat men leeft, verandert men zijn verleden. Iedere dag, ieder moment, leent men van de toekomst en bouwt men op het verleden en maakt het groter. Het verleden is voortdurend aan het veranderen, groeien en uitbreiden. Iedere dag stelt een nieuw geheel voor, iedere gebeurtenis verandert de betekenis en de belangrijkheid van het leven.

Aristoteles heeft gezegd: „Het geheel is groter dan zijn delen“. Een menselijk lichaam is meer dan de som van zijn delen. Een arm is, wanneer hij aan een muur hangt, één ding, maar een ander wanneer hij deel uitmaakt van een heel lichaam dat door de hersenen wordt bestuurd. Zo is het ook met onze zonden. Wanneer men ze op zichzelf beschouwt, hebben ze de neiging zich aan ons geheugen vast te hechten. Wanneer zij nog vers in ons geheugen liggen en in ons recent verleden zijn gedaan, dan nemen zij een groot deel van ons leven in. Maar indien wij positieve, gezonde daden verrichten en onze gedachten positief en gezond zijn, dan zullen onze zonden een steeds kleiner worden gedeelte van ons totale wezen uitmaken.

De in het begin van dit artikel genoemde student was een tiener die de wanhoop nabij was. Tegenwoordig is hij

een voorbeeldig echtgenoot en een liefhebbende vader, die zijn geest en kracht in intelligente diensten aan God en de mensen beschikbaar stelt.

Toen hij 18 jaar was, waren zijn zonden een groot deel van zijn leven, maar ieder jaar werden zij kleiner en kleiner in de totale realiteit van zijn wezen. De invloed van het kwaad in zijn vroegere leven neemt in evenredige mate af als zijn invloed ten goede toeneemt.

Ik keek eens naar een in aanbouw zijnd huis. Door de donkere kleur van de stenen en de rommel op het terrein meende ik, dat het een lelijk bouwsel zou worden. Maar toen ik enige tijd later terugkwam, zag ik dat de stenen nu deel uitmaakten van een prettig aandoend ontwerp, een ontwerp dat in het licht van zijn ramen een afspiegeling was van een gelukkig gezin dat erin woonde. Een leven kan tot een zeker punt lelijk zijn, maar op de dag dat oprechte smart tot een goed leven leidt, beginnen goedheid, schoonheid, nederigheid en kracht er binnen te treden. Zelfs het kwaad, dat er eens was, draagt bij tot erbarming over en begrip voor andere zondaars en wekt het verlangen op om hen te helpen in harmonie met het leven en met God te komen. De waarlijk berouwvolle zondaar, die in de liefde en goedheid van God gelooft, kan weer vrede met zichzelf hebben. Hij is niet langer een zondaar of een mislukking, want hij kan nu met respect over zichzelf denken en zijn eigen naam in vrede uitspreken. Hij is „tot zichzelf gekomen“. En dat is het waar het op aankomt.

Alma de jongere is een klassiek voorbeeld van een bekeerd zondaar. Evenals de verloren zoon, had hij het diepste punt van een zondig leven bereikt. Omtrent zijn geestesgesteldheid schreef hij:

„Ja, ik herinnerde mij al mijn zonden en ongerechtigheden, waarvoor ik met de pijnen derhel werd gefolterd; . . .“

„ . . . werd ik tevens indachtig, dat ik mijn vader tot het volk had tevens profetieren aangaande de komst van een zekere Jezus Christus, een Zoon van God, om voor de zonden der wereld verzoening te doen.

„Toen mijn geest door deze gedachte werd bezielde, riep ik in mijn hart: O, Jezus, Gij Zoon Gods, wees mij, die vol bittere gal is en door de eeuwige ketenen des doods omvangen, genadig!

„En zie, toen ik dit dacht, kon ik mijn smarten niet meer herinneren; ja, ik werd niet langer door de herinnering aan mijn zonden gekweld.

„En o, hoe groot was mijn vreugde, en welk een vondervol licht zag ik; ja, mijn ziel was vervuld van vreugde, juist zo buitengewoon groot als mijn smart was geweest!

„Ja, mijn zoon, ik zeg u, dat er niets zo hevig en bitter kon zijn als mijn smarten waren. En verder zeg ik u, mijn zoon, dat er aan de andere kant niets zo heerlijk en aangenaam kan zijn als mijn vreugde toen was“. (Alma 36 : 13, 17–21).

Zo is de vreugde van de bekering. Alma getuigt van de macht van de Geest van Christus om „de in de hersenen gegriftte moeilijkheden uit te wisselen“, zelf in ons leven op aarde. Als een dienaar van Christus heeft Alma van zijn leven er één van nederigheid, liefde en vlijt gemaakt; een levend getuigenis dat men zichzelf kan vergeven en volledig door Christus worden aangenomen.

Voor **de JEU**GD van de Kerk*

Weest sterk en hebt goeden moed, en vreest niet . . . want het is de Heere, uw God, Die met u gaat; Hij zal u niet begeven, noch u verlaten.

- Deuteronomium 31:6 -

Heb je wel eens gedroomd, dat je een grote held was, die de lucht inging om een nieuwe planeet te gaan onderzoeken of onder het oppervlak van de zee vreemde planten en dieren te gaan zoeken en het onbekende te gaan overwinnen?

Ieder van ons heeft zijn dromen, maar om ze te verwezenlijken, moeten wij er dagelijks aan werken. Een held moet moed hebben en moed begint in het klein en groeit aan met iedere verstandige beslissing of moedige daad. Helden worden niet geboren; zij worden gemaakt, stapje voor stapje.

Onze astronauten werden niet van de ene dag op de andere helden. Zij studeerden lang en hard. Zij overwonen hun angsten, grote en kleine, één stapje tegelijk en werkten. Talrijke keren waren zij bevreesd; maar hun gedachten en blikken waren voorwaarts gericht en hun daden gingen recht op het doel af.

Er is moed voor nodig om onze dagelijkse werkzaamheden te doen, maar welk een grote vreugde voelen wij wanneer wij ze op tijd en goed hebben gedaan!

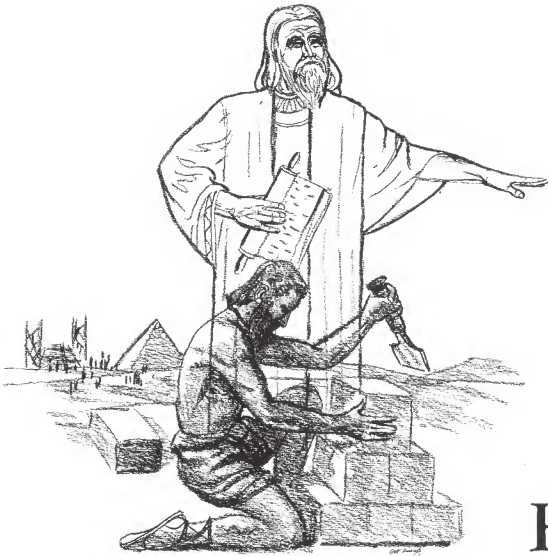
Wat is moed?

Een groot generaal heeft eens gezegd, dat een dappere man niet iemand is die nooit bang is, maar iemand, die niettegenstaande zijn angst voortgaat.

Moed bezitten wil zeggen zijn angst overwinnen. Indien wij geloven, dat onze hemelse Vader altijd in de nabijheid is om ons te helpen, dan zullen wij de kracht bezitten het goede te doen en zullen wij innerlijke vrede voelen.

De moed bezitten om dag in, dag uit de kleine dingen te doen, zal ons moed geven voor grotere dingen; want moed groeit gelijk een klant, een klein stukje tegelijk, totdat zij sterk wordt en de wind en storm die trachten ze te vernietigen, kan weerstaan.

JESSIE ARROWSMITH

HET LEVEN

Een van mijn meest geliefde persoonlijkheden uit de Schriften is Jozua. Dat was een man, die iedereen zich als model voor zijn eigen leven zou kunnen kiezen, want hij zocht en vond de juiste waarden. Deze man werd 110 jaar oud. De kroon op zijn werk zette hij tegen het eind van zijn leven, toen hij bijeenriep de oudsten van Israël, de hoofden van Israël, de ambtenaren, de leraars, in feite geheel Israël en met hen over de goedheid van God sprak. En daar hij ervaring en nauwe verwantschap met God had gehad, wist hij waarover hij sprak. Nadat hij alle zegeningen had opgenoemd die de personen en het huis Israël ten deel waren gevallen, volgde wat naar mijn mening het mooiste in zijn verklaring was:

Doch zo het kwaad is in uw ogen den Heere te dienen, kiest u heden, wien gij dienen zult; hetzij de goden, welke uw vaders, die aan de andere zijde der rivier waren, gediend hebben, of de goden der Amorieten, in welker land gij woont; maar aangaande mij en mijn huis, wij zullen den Heere dienen! (Jozua 24: 15).

Dat was de keuze die Jozua zijn gehele leven lang had gedaan.

Het was, naar ik geloof, deze verklaring van zijn overtuiging, die geheel Israël aanleiding gaf als antwoord daarop te zeggen:

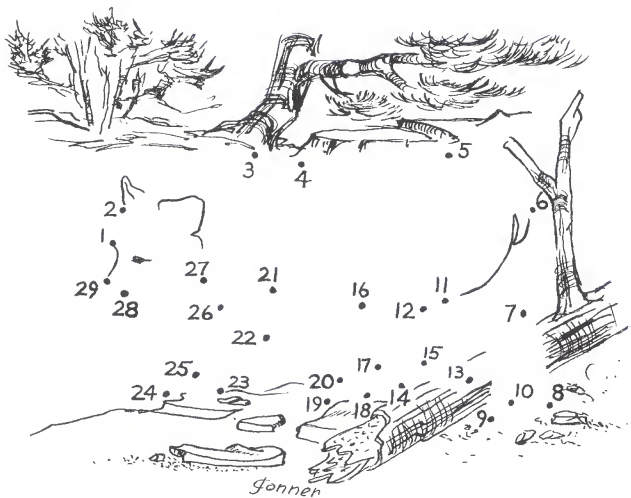
... Het zij verre van ons, dat wij den Heere verlaten zouden, om andere goden te dienen. (Jozua 24: 16).

Als jongeman werkte Jozua als slaaf in de Egyptische steenbakkerij. Hij stond blijkbaar in nauw contact met Mozes en hij was getuige van de kracht die in Mozes was. Hij was getuige van alle plagen, van de moeilijkheden tussen Mozes en Faraö en de pogingen om de banden van slavernij te breken opdat Israël weer vrij mocht zijn. Dat alles zag Jozua. Hij was een dienaar van Mozes. Hij ging een gedeelte van de weg mee toen Mozes de berg bestee om de Heer te ontmoeten en de geboden en de verbonden voor het volk van Israël te ontvangen. Ik veronderstel, dat hij getuige was van de teleurstelling die Mozes voelde toen hij terugkwam bij de kinderen van Israël en hen zo spoedig van de rechte weg vond afgedwaald. Hij was getuige van het uiteengaan van de Rode Zee — zag inderdaad het zich scheiden van de wateren en dat de kinderen van Israël er door trokken over droog land.

Hij was een van de weinige overlevenden van de mannen die vanaf het begin bij deze lange tocht waren. Op een dag kwam er een stem tot hem die zei: „Mijn knecht Mozes is gestorven; zo maak u nu op . . .”. En terwijl zij aan de ene zijde van de rivier de Jordaan stonden, wees de Heer hem: „Trek over deze Jordaan . . . tot het land, dat

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · FEBRUARI 1968

Puntenpuzzle

DOOR CAROL EN JOHN CONNER

Er wandelt iets door het bos. Trek een lijn van punt nummer 1 naar punt nummer 29. Wat is het?

DE FABELEN VAN AESOPUS

DE VOS
EN
DE KRAAI

MET HAMMER

EN WALSH

Ha! Dat is een lekker stukje kaas, dat ik uit het pakje van de herder heb weggepikt. Ik zal naar mijn boom vliegen en het lekker opeten.

Mevrouw Kraai heeft een stuk kaas. Dat moet ik voor mijzelf zien te pakken te krijgen.

Wat ziet u er vandaag aardig uit, mevrouw Kraai. Uw veren glanzen zo mooi.

Uw vleugels zijn zo krachtig. Geen wonder dat u even goed vliegt als een arend.

Ik houd van uw stem. Zoudt u een paar noten willen zingen?

Mijn stem wordt door anderen niet erg gewaardeerd. Ik zal daarom iets voor u zingen.

Wanneer de volgende keer iemand over uw schoonheid spreekt, wees dan zo verstandig uw mond dicht te houden.

Vleiers kan men niet vertrouwen.

Poppenkastje

DOOR PEGGIE GEISZEL

Hangers voor poppenkleertjes kunnen gemakkelijk worden gemaakt van pijpewissers die om het ene einde van een opgevouwen papierbinder worden gewonden. Hang het andere eind van de binder over de roe in het kastje.

Maak een kleerkastje voor elk van je poppen. Begin met een doos te kiezen, die past voor de maat van de kleren. Teken met potlood en liniaal de deuren.

Snij vervolgens langs de boven- en onderkant van de deuren (ook in het midden naar beneden) zoals is aangegeven in de kleine tekening.

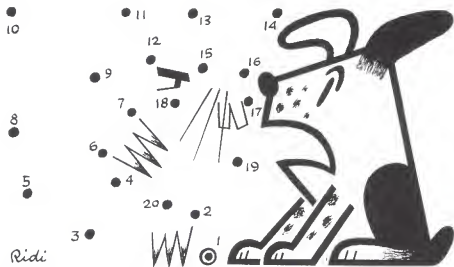
Maak een vouw langs de niet gesneden kanten (stippellijn) met de botte kant van de schaar, zodat de deuren

gemakkelijk te openen zijn. Breng van kopspijkertjes gemaakte knoppen aan of koperen handvatjes.

Pons bovenaan de doos twee gaten en steek daar een houten pen of stokje om planten op te binden doorheen; deze dient als roe om de kleertjes aan op te hangen. Die moet aan beide kanten van de doos een beetje naar buiten steken.

Versier de doos met kleurpotlood, verf of gekleurd papier. Zilverpapier, dat glad gestreken aan de binnenkant van de deuren wordt aangebracht, zal er uit zien als een spiegel.

Maak voldoende hangers voor de kleertjes en zet de schoentjes beneden in.

Wat ziet het hondje?

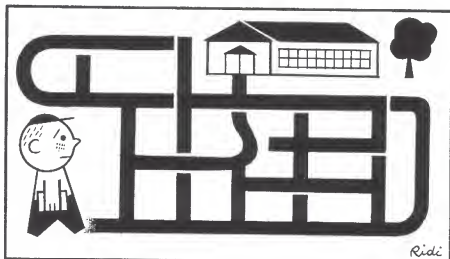
Wat voor vreemd schepsel maakt het hondje bang?

Verbind de punten door strepen en zie dan zelf.

Wat voor vreemd schepsel maakt het hondje bang? Verbind de punten door strepen en zie dan zelf.

De eerste dag op school

Lenny gaat voor de eerste keer naar school. Willen jullie, om te zorgen dat hij niet verdwaalt, hem de weg wijzen?

A, B of C?

DOOR CARL CONNER

Trek een kring om het juiste antwoord

1. Welk dier leeft in de rimboe?
(A) Ijsbeer (B) Kameel (C) Aap
2. Welk dier kan vliegen?
(A) Das (B) Vleermuis (C) Bever
3. Van welk dier worden de jongen welpen genoemd?
(A) Buffel (B) Hert (C) Leeuw
4. Welk dier wordt „schip van de woestijn“ genoemd?
(A) Olifant (B) Kameel (C) Ezel
5. Welk dier leeft in de bergen?
(A) Gems (B) Kangoeroe
(C) Nijlpaard
6. Welk dier graaft tunnels onder een gazon?
(A) Eekhoorn (B) Wezel (C) Mol
7. Van welk dier draagt de moeder haar baby's op de rug?
(A) Buidelrat (B) Schaap
(C) Kangoeroe
8. Welk dier gaat graag vissen?
(A) Wasbeer (B) Konijn
(C) Gordeldier

Antwoorden:

1 C; 2 B; 2 C; 4 B; 5 A; 6 C; 7 A; 8 A.

Wist u dat?

DOOR

MURRAY T. PRINGLE

Wist u, dat struisvogeleieren door de inboorlingen „Afrikaanse regentonnen“ worden genoemd wegens het vreemde gebruik dat sommige inboorlingen er van maken? Deze eieren zijn tegenwoordig de grootste in de wereld, want de schaal van één enkel ei kan gemakkelijk de inhoud van achttien kippeneieren bevatten.

De bosjesmannen die in de warme droge streken van Zuid-Afrika leven waar weinig regen valt, nemen dikwijls struisvogeleieren, boren er een klein gaatje in en ledigen ze daardoor. Zij vullen ze dan met water, het gaatje wordt dichtgestopt en de schaal, die ongeveer 4½ liter water bevat, wordt dan in het zand begraven, waaruit zij later, wanneer het droge seizoen begint, weer wordt opgegraven.

Het lijkt wel toveren!

DOOR HELEN MORRIS

Het lijkt wel toveren; wanneer men een kleine schakelaar aan de muur indrukt, wordt een donkere kamer onmiddellijk even helder verlicht alsof het dag was.

Het lijkt wel toveren; wanneer men een kleine naald op een ronde zwarte schijf plaatst, klinkt in de kamer prachtige muziek.

En in de bioscoop, alsof een tovenaer met zijn toverstok had gezwaaid, bewegen zich afbeeldingen van mensen en dieren en alle wonderen der natuur over het scherm alsof zij er werkelijk waren.

Maar geen tovenaer uit een sprookjesland heeft ooit van deze wonderen gedroomd. Het was een tovenaer die springlevend was. Het was Thomas Alva Edison.

Thomas Edison werd geboren in het dorp Milan, Ohio, omstreeks dezelfde tijd dat Brigham Young en de pioniers op het voorjaar wachtten om de vlakten naar de Rocky Mountains over te trekken. Hij werd geboren op 22 februari 1847.

Evenals iedere andere jongen haalde hij het nodige kattenkwaad uit. Eens viel hij in de tarwe in een elevator en stikte er bijna in. Op een andere keer viel hij in een kanaal en ontsnapte

tenauwernood aan de verdrinkingsdood. Hij probeerde een riem van een schaats in tweeën te snijden en hakte daarbij de top van een vinger af. Door zijn schuld ontstond er brand in een schuur en hij kreeg daarvoor in het openbaar een pak slaag als afschrikwekkend voorbeeld voor de andere jongens.

Hij ging naar een openbare school in Port Huron, Michigan, maar iedereen daar vond hem een domoor. Na drie maanden ging hij van die school af en ging thuis bij zijn moeder studeren. Hij was dol op lezen en door zich door zijn leergierigheid te laten leiden, leerde hij veel omtrent de wereld en begon hij haar raadselen te ontvouwen.

Toen hij pas tien jaar was, was zijn geliefdste vak scheikunde. In het souterrain van hun huis stonden planken vol flessen, die gevuld waren met chemicaliën die hij had verzameld. Hier deed hij zijn experimenten.

Een van zijn eerste proeven nam hij op Michael Oates, een jongen die werkte bij de vader van Thomas. Hij geloofde dat, als Michael bruispoeder zou innemen, het geproduceerde gas hem van de grond zou lichten en hij in staat zou zijn te vliegen. Michael nam de poeders in, maar in plaats van sier-

lijk in de lucht op te stijgen, kreunde hij binnen korte tijd van de pijn. Toch was Thomas nog overtuigd dat er niets verkeerd was met zijn experiment — het probleem moest Oates zijn geweest.

Het experimenteren kostte de jongen veel geld en daarvan was er niet veel in het huis van de Edisons. Toen hij twaalf jaar was, trok hij er op uit om zelf wat te verdienen.

Hij werd krantenjongen in de treinen van Huron naar Detroit. Hij verkocht kranten en tijdschriften en hij kreeg toestemming om een van de bagagewagens voor zijn experimenten te gebruiken. Zijn kostbare flessen reisden met hem mee!

Toen de burgeroorlog uitbrak werd de bagagewagen met Edisons laboratorium ook een drukkerij. Hij bemachtigde een drukpers en gaf een klein weekblad uit, genaamd *The Weekly Herald*, dat hij voor 3 Amerikaanse centen per nummer verkocht.

Op een dag toen de trein over de baan reed stopte hij plotseling met een schok. Een staaf phosphor viel op de bodem van de bagagewagen en vloog in brand. De conducteur kwam aanlopen om het vuur te blussen. Bij de volgende halte werden Thomas, zijn flessen en zijn drukpers alle aan het station uitgeladen.

Niet lang daarna stond hij aan een klein spoorwegstation met de stationschef te praten, toen hij een kleine jongen op de spoorbaan zag staan. Een sneltrein was nog maar op enige seconden afstand. Thomas rende naar de jongen toe en trok hem van de baan af, juist op het moment dat de trein passeerde.

De vader van de kleine jongen was de stationschef. Hij had geen geld, maar de beloning die hij aan Alva gaf

was veel beter, want die opende werkelijk de deur naar een toverwereld. De man leerde hem telegraferen. Op vijftienjarige leeftijd was hij belast met de leiding van het kantoor. Het was hier, dat hij een van zijn eerste uitvindingen deed. In slechts zeer korte tijd had hij een methode gevonden om de wijze van het ontvangen van boodschappen te verbeteren.

Zelfs al verdiende hij nu voor zichzelf, was Thomas armoedig gekleed. Hij besteedde bijna al zijn geld aan boeken en materialen voor zijn experimenten. Zijn idee van pret was zozeer in zijn werk op te gaan, dat hij niet wist of het dag of nacht was. Edison zei eens: „Ik dank mijn succes aan het feit, dat ik nooit een klok in mijn werkkamer heb gehad.“

Toen Edison eenentwintig was kreeg hij \$ 40.000 voor uitvindingen, die door effectenmakelaars op de grote beurzen werden gebruikt. Met dit geld bouwde hij een laboratorium en nam 300 mensen in dienst om hem te helpen. Hier werkten zij soms aan niet minder dan 50 uitvindingen tegelijk.

Dank zij het werk van Thomas Alva Edison kunt u naar de bioscoop gaan of een gramfoonplaat afdraaien. Hij maakte de eerste microfoon en verbeterde de telefoon en de telegraaf. Hij vond meer dingen uit dan wij kunnen opnoemen. Hij maakte het leven voor iedereen aangenamer. Wanneer vanavond uw schaduw langer en de aarde donker wordt, zullen miljoenen lichten aangaan in huizen, grote gebouwen en langs de straten. Wanneer u dat ziet, bedenk dan, dat dat alles te danken is aan de tovenarij van die buitengewone tovenaer Thomas Alva Edison.

(Geïllustreerd door Charles Nickerson)

Uittreksels uit een rede
van bisschop John H. Vandenberg

VAN JOZUA

Ik hun, den kinderen Israëls, geve". (Zie Jozua 1:2). „Wees sterk en heb goeden moed, dat gij waarneemt te doen naar de ganse wet, welke Mozes, Mijn knecht, u geboden heeft . . . want de Heere, uw God, is met u alom, waar gij heengaat". (Zie Jozua 1:6–7, 9).

Hij stond in verbinding met God in deze grootse poging om de kinderen van Israël naar het aan hen beloofde land te leiden. Ik veronderstel, dat bij Jozua de vraag opkwam: „Hoe moeten wij de Jordaan oversteken?" Het water was zo hoog, dat het over de oevers liep. De Heer zei hem wat hij moest doen:

„Want de Heere had tot Jozua gezegd: Dezen dag zal Ik beginnen u groot te maken voor de ogen van gans Israël, opdat zij weten, dat Ik met u zal zijn, gelijk als Ik met Mozes geweest ben."

„Gij dan zult den priesteren, die de ark des verbonds dragen, gebieden, zeggende: Wanneer gijlieden komt tot aan het uiterste van het water van de Jordaan, staat stil in de Jordaan". (Jozua 3:7–8).

Wanneer hun voeten de wateren van de Jordaan zouden raken, zou de rivier opdrogen. Er staat zelfs, dat de wateren op een hoop zouden oprijzen. Het is moeilijk zich voor te stellen hoe dat gebeurde — maar het gebeurde. (Zie Jozua 3:13–17).

Hij had de grootse ervaring, dat de engel Gods aan hem verscheen, de vorst van het heir des Heeren, en hem de verzekering gaf, dat de Heer hem in zijn rechtvaardige strijd zou bijstaan. (Zie Jozua 5:13–15).

En daar is de geschiedenis van Jericho — de eerste hindernis — en hoe de Heer Jozua raad gaf, en Jozua niet naar rechts keek, en niet naar links; maar hij deed wat de Heer hem had gezegd dat hij moest doen. (Jozua 6).

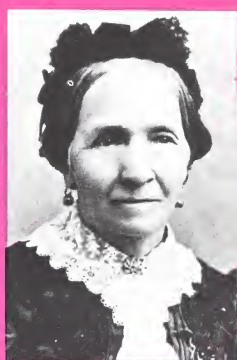
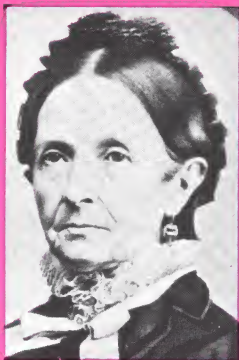
De stad Ai en andere steden moesten worden veroverd. Er ontstond daar echter enige verwarring — Jozua had zijn verspieders uitgezonden om te zien hoe te toestand was en deze rapporteerden toen zij terugkwamen, dat er slechts weinige mannen waren, en dat niet meer dan twee duizend of drie duizend mannen behoeften te worden gezonden om de stad in te nemen. Maar men had hen om de tuin geleid. Dit was opzettelijk gedaan, want bij het beleg van Jericho had de Heer gezegd, dat de soldaten, de kinderen Israëls er in moesten trekken en er niets moesten wegnemen behalve bepaalde dingen — van goud en zilver — die tot de schat des Heren zouden komen. Maar één man, genaamd Achan, werd een beetje te ijverig — hij zag een paar dingen die hij graag wilde hebben en hij nam ze daarom weg en begroef ze in zijn tent. Toen zij naar de stad Ai oprukten, kwamen de bewoners van Ai te voorschijn en vervolgden de 3000, haalden een deel ervan in en doodden er, naar ik meen 36 van.

Natuurlijk was Jozua geheel overstuurd hierdoor en hij viel op zijn aangezicht ter aarde. Hij riep de Heer aan, verscheurde zijn kleren en vroeg de Heer: „Wat is er, wat is er gebeurd?"

De Heer zei tot hem: „Een van de kinderen Israëls heeft de verbonden overtreden". Hij zei: „Vind hem en doe hem weg uit uw midden", en Jozua deed dit. Hij ontvouwde toen voor Jozua een plan, waarbij door middel van listen en gemanoeuvree Ai in hun handen zou vallen en vernietigd zou worden. (Jozua 7:1–13; 8:1–8).

Hij ging verder en overwon vijf koningen die, toen zij hoorden dat Jozua tegen hen oprukten, een verbond sloten. Deze vijf koningen sloten zich aaneen en zeiden: „Wij moeten Jozua verslaan" maar de Heer kwam tussenbeide en regelde dat. Vervolgens voleindigde hij in de inname van het land en verdeelde het zoals hem dat door de Heer was bevolen. In zes jaar tijds had hij zes volkeren en zes koningen overwonnen en dat was nog maar een gedeelte. Hij ging verder en veroverde het gehele land.

De basis voor het succes van Jozua is duidelijk — hij zag wat gedaan moest worden, hij luisterde naar de Heer, hij leerde en vervolgens handelde hij naar wat hij had geleerd.

De Zusters Hulpvereniging is een voortdurende zegen. De wereldomvatende zusterschap is, door profetisch visioen en door een heilig voorspellen, bestemd om stand te houden als gids en geleide, als troost en inspiratie voor de vrouwen van vele naties, want „deze Vereniging zal zich verheugen, en kennis en intelligentie zullen van nu af aan voortvloeien”.

In de met bergen omringde vallei van het Grote Zoutmeer gaf President Brigham Young in december 1867 instructies aan de bisschoppen in de nieuwe nederzettingen van „Deseret”, om Zusters Hulpverenigingen te organiseren op een blijvende basis; en tijdens de conferentie van april 1868, „herhaalde hij de oproep, haar uitbreidend tot iedere nederzetting, de zusters aanmanend tot de vereniging toe te treden, niet enkel tot steun der armen, maar voor het vervullen van ieder goed en edel werk”. President Young riep Eliza R. Snow, een vrouw van geestelijke kracht en veel invloed onder de dochters van Zion, om de bisschoppen te helpen met het organiserende werk. Dienovereenkomstig begonnen zuster Snow, reeds aangesteld tot Presidente van de Zusters Hulpvereniging, en haar twee raadgeefsters Zina D. H. Young en Elizabeth Ann Whitney, met zeven andere

„leidende zusters” de wijken en nederzettingen te bezoeken, een kostbaar erfdeel vernieuwend voor de vrouwen die zich Nauvoo herinnerden en voor die zusters, nieuwere bekeerlingen tot de Kerk, die even enthousiast zouden reageren op een eigen organisatie.

In 1868, toen de verreikende opdracht aan Eliza R. Snow en haar assistenten werd gegeven, waren vierentwintig jaren voorbij gegaan sinds de dag dat zuster Snow, als secretaresse, de notulen had opgenomen van de laatste officiële vergadering in Nauvoo, Illinois — op 16 maart 1844. Die vergadering beëindigde twee jaar van formele bijeenkomsten van de zusters in de rivierstad, waar zij de stem van de Profet Joseph Smith hadden gehoord, die de enige hulporganisatie van de Kerk die tijdens zijn leven werd opgericht, organiseerde.

Na veel tranen en tragiek verlieten de huifkarren Nauvoo op weg naar het westen — in februari 1846 en trokken over de bevroren Mississippi.

De zusters, onderlegd en ervaren in de wegen van het erbarmen, verzorgden met zachte hand te zieken, de hongerigen en degenen die leden onder de scheiding van thuis en geliefden. Kleine groepjes zusters kwamen tezamen, zoals de tijd en het

reisschema van de karavaan het veroorloofden. Dikwijls zongen zij samen, hun stemmen waren nu een echo over de verlaten vlakten, niet langer gehoord in de rivierstad, de plaats van hun verlaten woonsteden. Vele leden van de vroegere organisaties zongen van hun geloof in het herstelde Evangelie, al reizend over de vlakten — „Schijnt ook de tocht wat zwaar, zijt kloek van geest, naar uw kruis krijgt gij kracht — alles wel — alles wel”.

Getuigenissen werden gegeven bij het licht van het vlammenpel en die vrouwen, met hun gezichten gekeerd naar het westen, dachten aan de Zusters Hulpvereniging — haar leringen en praktijken. In Winter Quarters leidde Elizabeth Ann Whitney, die tweede raadgeefster was geweest in Nauvoo, enkele vergaderingen, waarin de zusters zich verheugden en dankbaarheid betuigden voor hun erfdeel.

Reeds in 1851, maar vier jaar na de aankomst van de eerste huifkarren, waren er in de Vallei van het Grote Zoutmeer, officiële organisaties van de Zusters Hulpvereniging en officiële bijeenkomsten zelfs nog eerder. Een organisatie en een levensstijl waren dermate stevig in de harten der zusters geplant, dat vergeten onmogelijk was, zelfs gedurende de tijden van grote ontbering toen het ver-

De Zusters Hulpvereniging gedenkt haar erfdeel en ziet uit naar een vermenigvuldiging van haar zegeningen onder vele natien
DOOR VESTA P. CRAWFORD
Co-redactrice van The Relief Society Magazine

Een baken en een leidende ster

krijgen van voedsel en onderdak van primair belang scheen te zijn. In de jaren 1852—1857 en nog een tiental jaren daarna, groeiden en bloeiden de organisaties in de vallei en werden een licht, een baken en een leidraad voor de vrouwen.

Sommige groepen vertoonden een grote verscheidenheid van handenarbeid en anderen, zelfs in die eerste tijd, bestudeerden „alle beschikbare boeken” en „engageerden een geleerde heer om stereoscopische lezingen te houden over het natuurschoon van de wereld”. In sommige organisaties was er orgelmuziek en een „geweldig zingen van de zusters”. In de vergaderingen, gaven getuigenissen betreffende de zegeningen van de Zuster Hulpvereniging, reden tot innige blijdschap.

Gedurende het jaar 1868, toen de organiserende zusters over de „tamelijk goede wegen” en de „tamelijk slechte wegen” reisden naar de afgelegen dorpjes, kwam de tijd naderbij van een nauwere samenwerking tussen de reeds opgerichte organisaties en die groepen van vrouwen die bereid waren tot samenwerking en een ineen slaan van handen en harten bij het nobele werk dat vrouwen eigen is.

In 1868 waren zesentwintig jaren

voorbij gegaan sinds de heerlijke ontkieming van de Zusters Hulpvereniging. Een kind geboren in die laatste jaren te Nauvoo zou nu een volwassen vrouw zijn, wellicht moeder en vrouw des huizes „ver weg in het westen”. De Kerk was achtendertig jaar oud; het was eenentwintig jaar geleden dat de eerste huifkarren door een kloof in de bergen waren gerold en dat degenen van de voorstewagens de plek van hun toekomstige woonsteden hadden aanschouwd — „ver weg in het westen”.

In die tijd werden honderden zendingen uitgestuurd naar de Europese volken en de eilanden der zee; in die tijd werden tempels gebouwd — de heiligen, zich herinnerend het vroegere heiligen gebouw te Kirtland, Ohio en de verwoeste tempel te Nauvoo, Illinois, hadden de hoeksteen gelegd voor de Salt Lake Tempel en in andere nederzettingen werd gezegd — „Binnenkort zal er een tempel staan op deze heuvel”. Het was acht jaar nadat de laatste van de zwaarbeproefde maar zegevierende handkarcompagnieën de vallei waren binnengekomen.

In het jaar dat de „leidende zusters” hun afgelegen bezoeken aanvingen, verkeerden de nederzettingen, veelal „geponierd” vroeg in de jaren zestig,

nog in stadium van „eerste beschutting” — blokhuizen, eenvoudige huisjes opgetrokken uit de klei van de nabijzijnde heuvels, woonholten uitgegraven in de heuvelwand. Er wordt verteld, dat eens in die jaren, toen de apostel George A. Smith bij schemerlicht naar een nederzetting in het zuiden reisde, hij plotseling het hoofd van een man uit de grond zag verschijnen, vlak voor zijn ruittuig en de man riep heel opgewonden: „Stop! Stop! Rij niet over mijn woning!”

Aldus reisden Presidente Eliza R. Snow en de „leidende zusters” naar de dorpen aan de riviertjes, naar de gehuchten, precar vastgeklampt aan de bergwand, naar de nederzettingen die niet meer waren dan een groepje hutten en zelfs naar „de kleinste plaatsjes die maar kunnen worden meegeteld” — waar ook en wanneer ook een mogelijkheid zich voordeed om zich te verplaatsen, met een kar, een ruittuig, te paard en ook gedeelten te voet, reisden de organisatrices van de Zusters Hulpvereniging om hun taak te volbrengen.

Presidente Eliza R. Snow was vierenzestig jaar oud in 1868. Zij was sinds 1835 lid van de Kerk. Toegewijd en edelmoedig, heeft zij met „een aanzienlijk bedrag” van haar eigen middelen bijgedragen tot de bouw van de

Kirtland Tempel. Reeds op een jeugdige leeftijd was haar bijbelkennis uitzonderlijk en haar „literaire werken“ hadden al onderscheiding verworven, zelfs voor zij onderwijzeres, gouvernante en een geestelijk leidster van de vrouwen van Nauvoo werd. Tijdens de uittocht leerde zij een ossenspan mennen en „arbeidde onophoudelijk in de kampen van Zion“. In 1856 werd te Liverpool, Engeland, haar eerste gedichtenbundel uitgegeven. Haar prachtige, leerstellige lofzang „O, Mijn Vader“, was een geliefkoosd lied van President Brigham Young, en het was vaak zijn verzoeklied op de samenkomsten van de heiligen.

Tijdens de meeste van de „organiserende reizen“ naar de nederzettende Presidenten Eliza R. Snow vergezeld door haar geliefde raadgeefsters Zina D. H. Young en Elizabeth Ann Whitney. Zina die werd geboren in 1821 en Kerklid werd in 1835 volgde met haar vaders familie de eerste migraties van de Kerk. Een vrouw met uitzonderlijk geestelijk inzicht en grote energie, had zij de leiding bij vele bijzondere opdrachten van de Zusters Hulpvereniging.

Elizabeth Ann Whitney, een vroeg lid van de Kerk, geboren in 1800 was de oudste van de drie zusters in het presidentschap in het jaar 1868. Zij was tweede raadgeefster geweest in Nauvoo — een van de meest toegewijde der „grondleggende zusters“.

Nog een van de „tien leidende zusters“, die Deseret doorkruisten als organisatrices en toezichhoudsters van de Zusters Hulpvereniging, was Bethsheba W. Smith, het jongste lid aanwezig op de eerste vergadering te Nauvoo en bestemd om haast alle van de ongeveer 1300 vrouwen die lid werden vóór de uittocht, te overleven. Bathsheba werd Presidente in 1901 in heeft gediend tot haar dood in 1910.

Terwijl deze „vermaarde“ vrouwen naar de nederzettingen reisden, organiserend, aanmoedigend, de leraressen inspirerend, zouden de tafferelen op de bijeenkomsten en hetgeen zich afspeelden op de vergaderingen, nog lang in de herinnering worden bewaard.

Een zuster, wonend in „het midden van het territorium“ vertelt van een ervaring die door honderden werd ge-

deeld naar gelang de dagen en jaren van organisatie voortduurden:

Ik reed huiswaarts van het veld, langs het pad door de heuvels en toen ik de plek bereikte vanwaar ik de Kerk kon zien, waren daar rijtuigjes en wagens en rijpaarden samengedrongen langs het hek en vele vrouwen kwamen op één punt tezamen. Sinds de tijd van Nauvoo had ik iets dergelijks niet meer gezien — maar dat was in een groen en sappig land — en dit was een bloeien in de woestijn.

In de
bepanking
toont zich
de meester.

Goethe

Een zuster uit Fillmore zei: „Ik was eenzaam daar, op de grens van het territorium, maar twee gebeurtenissen hebben mijn leven opgeluisterd — de ene was de bloei van mijn seringenstruik en de andere de organisatie van de Zusters Hulpvereniging.

Tegen de tijd dat de „organiserende zusters“ Gunnison hadden bereikt, in de vallei van de Sanpitch,

waren de zusters, onder de leiding van de bisschop, al meer dan een jaar georganiseerd. Per maand hielden zij twee vergaderingen, „een gebeds- en een werkbijeenkomst“. In Fayette, een dorpje aan de Sevier Rivier, troffen de „zusters uit Salt Lake“ de vrouwen reeds bezig met handwerken en het delen van nuttige huishoudelijke werken. „Clara Mellor Hill was zeer bedreven in het maken van gist, hetgeen zij gul met anderen deelde om hen op gang te helpen“; en Polly Benson Bartholomew „was een kunstenaar in het weven van kleden, tapijten en beddespreien“.

Getuigenisvergaderingen waren een vreugde voor de bezoekers en een tijd van dankbaarheid en overpeinzing voor de zusters, die voelden dat hun erfdeel hen was teruggegeven. Een zuster vertelde dat zij dermate bezig was geweest met het leren kennen van dit nieuwe land, het late en vroege komen van de sneeuw, de richtingen van de wind, de beschikbaarheid van water voor de tuin, de ontelbare taken in haar huis, dat zij de Zusters Hulpvereniging haast was vergeten. Voor haar was de organisatie een herstelling van de handdruk en de eenheid — de kracht en sterkte van de zusterschap — een gelegenheid om nog beter de leringen van het Evangelie te vernemen en om haar handen te oefenen in huishoudelijke en nuttige werken.

De jaren na 1868, waren meer dan een herstel van hetgeen in Nauvoo al was begonnen en een verspreiden van reeds bestaande vormen — meer dan een tijd van verruiming der grenzen — zij waren in hun bezieling en prestatie een voorspelling van deze huidige tijd, nu de zusters uit vele landen het antwoord hebben gevonden op hun smachten naar kameradschap, naar troost, naar wetenschap, naar inspiratie, naar een doel voor het werk kunner handen, naar leiding bij hun dienen, naar voorlichting in hun gezin en naar licht op de weg naar het eeuwige leven. Evenals de vrouwen van 1842, zijn de vrouwen van 1967 waarrachtige erfgenamen van hetgeen de Profeet Joseph Smith de zusterschap beloofde: „Hoe groot en heerlijk zal uw beloning zijn in het celestiale koninkrijk, wanneer u deze beginselen naleeft“.

ZONDAGSSCHOOL

Inzicht in het onderwijs

Inspiratie

DOOR LOWELL L. BENNION

En wegens uw naastigheid en uw geloof en geduld met het woord bij het aankweken, opdat het wortel in u moge schieten, zult gij er straks de vrucht van plukken, die allerkostelijkst is, die zoet is boven alles wat zoet is, en blanker dan alles wat blank is, en rein boven alles wat rein is; en gij zult u aan deze vrucht vergasten, ja, totdat gij zult zijn verzadigd, totdat gij niet meer hongert, noch dorst. (Alma 32: 42)

Het Evangelie van Jezus Christus is aan de mens gegeven om zijn honger te stillen, zijn dorst te lessen, aan zijn bestaan een betekenis te geven en hem hoop te geven, ondanks de tragische gebeurtenissen in het leven. Het Evangelie is een bron van geloof, vertrouwen en vrede. Door hetgeen het leert vinden de mensen moed tegenslagen onder ogen te zien, het kwaad te overwinnen en te leven met de uiterste hulpeloosheid van de mens vóór zijn dood. Het Evangelie heeft voor ieder mens iets — hoop voor de zondaar, waardigheid voor de armen van geest, nederigheid voor hen die macht en rijkdommen bezitten.

Jong en oud komen naar de zondagsschool om het woord Gods te leren, gesterkt te worden in het geloof, de kracht en aanwijzingen te vinden die nodig zijn in de levensstrijd, Zij reinigen zichzelf naar lichaam en geest, trekken hun beste kleren aan en komen in goede stemming. Zij vergaderen gewoonlijk in de ochtend van de dag des Heren. Hun verwachtingen zijn hoog gespannen. Zij zoeken het brood des levens.

De leraar in de zondagsschool mag hen in hun verwachtingen niet teleurstellen. Zijn doel moet verder reiken dan een rationele bespreking, een analyse van ideeën en problemen — dat alles is goed en heeft een bepaalde plaats. Zijn verder reikende doel moet zijn, dat zijn leerlingen bij het weggaan uit de klas geïnspireerd, ontroerd, herboren en vernieuwd in het geloof zijn. De klassen moeten niet verstikt raken in een meningsverschil of in een nutteloze discussie en evenmin in een verhit debat. Personen in welke klas ook hebben het recht om bij het weggaan van een nieuwe geest bezield te zijn.

Dat wil niet zeggen dat een zondagsschoolklas steeds maar lief en aardig moet zijn en nooit de werkelijke en harde vraagstukken in het leven onder de ogen mag zien. Iemand heeft zeer juist gezegd dat „het doel van de godsdienst is de bedroefden te troosten en degenen die het gemakkelijk hebben te kwellen”.

Dit is inderdaad de kern van de godsdienst die door Jezus en de profeten gepredikt is. Zij waren snel in het ontdekken van huichelarij, in het kastijden van hun eigen volk voor bedreven zonden, in het voorspellen van het onheil dat op ongerechtigheid volgt. Maar zelfs in hun strengste aanklacht klonk bijna altijd een toon van bemoediging, een pleidooi voor een poging om goed te doen, door.

„Komt dan, en laat ons samen rechten, zegt de Heere; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw ... (Jesaja 1: 18)

„Doe het getier uwer liederen van Mij weg; ook mag ik uwer luiten spel niet horen. Maar laat het oordeel zich daarenheen wenden als de wateren, en de gerechtigheid als een sterke beek.” (Amos 5: 23—24)

De Apostel Paulus, na de Korinthiers op hun zonden te hebben gewezen, besluit op karakteristieke wijze:

„Voorts, broeders, zij blijde, wordt volmaakt, zijt getroost, zijt eensgezind, leeft in vrede; en de God der liefde en des vredes zal met u zijn.” (II Korinthe 13: 11)

Zo eindigt ook een goede les op de zondagsschool in een opbouwende zin; zij bouwt geloof op; zij spoort aan tot rechtvaardigheid; zij stemt tot nadenken, tot het nemen van een besluit, tot handelen. Een leraar moet naar dat eind toe werken en enige tijd in reserve houden om de klas tot hogere inzichten te brengen — indien dat nodig zou blijken.

Deze inspirerende, geestelijke eigenschap moet niet maar een laagje vernis zijn, dat er aan het eind kunstmatig wordt aangebracht, zoals b.v. door het geven van een getuigenis. Het is beter dat de hele les ervan doortrokken is en dat het op een eerlijke en natuurlijke wijze uit de les van de dag te voorschijn komt.

Reizen tussen Nephi en Zarahemla

DOOR MARION D. HANKS

van de Eerste Raad der Zeventigers

Overzichtskaart

Lees eerst: 1 Nephi 1 : 4, 5, 8, 18–20
1 Nephi 2 : 2–4, 19, 20
1 Nephi 18 : 8, 23
2 Nephi 5 : 5–9

NEPHI
2 Nephi 5:5–9

ZARAHEMLA
Omni 1:12–19

NEPHI

- (1) Mosiah leidt groep uit Nephi. Zij ontdekken Mulekieten in Zarahemla, verenigen zich: Mosiah wordt koning. Omni 12 : 15, 19. ▶
- (2) Expeditie naar Nephi. Mislukt door onderlinge twisten. Omni 27, 28.
- (3) Zeniff leidt expeditie naar Nephi. Wordt schatplichtig vorst. Omni 29; Mosiah 9–22.
- (4) Ammon leidt groep van 16 om navraag te doen naar groep van Zeniff. Plannen voor ontsnapping van de nu door Limhi geleide mensen uit hun slavernij. Mosiah 7 : 2 e. v.
- (5) Limhi vertelt Ammon van 43 mannen die geen succes hadden bij het zoeken naar Zarahemla, maar die het land vonden van de Jaredieten die nu zijn uitgestorven. De expeditie brengt 24 gouden platen mee terug. Mosiah 8 : 7–9; 28 : 11–17; Ether 1 : 2. ▶
- (6) Het volk van Limhi ontsnapt naar Zarahemla. Mosiah 22 : 11–13 ▶
- (7) Volggelingen van Alma (Priester van Noach, bekeerd door Abinadi) bereiken Zarahemla. Mosiah 24 : 20–25 ▶
- (8) Bekeerde zonen van Mosiah gaan op zending naar Nephi. Mosiah 27 : 8–20, 32; 28 : 1–9. ◀
- (9) Alma, de jonge, bekeerd. Wordt een leider en leraar. Mosiah 27 : 8–20, 32; 29 : 42; Alma 4 : 15–20. ◀
- (10) Zonen van Mosiah leiden bekeerlingen naar Zarahemla. Ontmoeten Alma die hun de weg wijst. Alma 27 : 11–16, 20. ▶

ZARAHEMLA

Koningen van Nephi
in de perioden 3 tot
en met 6:

1. Zeniff
Mosiah 7:9, 21, 22
2. Noach
Mosiah 11:1
3. Limhi
Mosiah 19:26

Koningen van Zarahemla
in de perioden
1 tot 9:

1. Mosiah
Omni 19
2. Benjamin
Omni 23
3. Mosiah
Mosiah 6:3

Een bekend schrijver over het Boek van Mormon maakte toen hij zijn mening gaf over dat boek de opmerking dat die oude geschiedenis „buitengewoon ingewikkeld” was. De juistheid hiervan wordt aangetoond door de vele lezers, die bij de eerste keer dat zij het lezen moeite hadden de talrijke volksverhuizingen, expedities, de vermengingen met andere volkeren, de terugkomsten en de ontelbare verwickelingen die in deze omvangrijke heilige schriftuur voorkomen, te volgen. De bijgaande overzichtskaart is voor vele jonge (en oudere) bestudeerders een nuttig hulpmiddel gebleken om een goed beeld te krijgen van enige belangrijke voorvallen in dit boek.

Het overzicht heeft absoluut niets te maken met mogelijke betrekking tussen de plaatsen in het Boek van Mormon en regionale of globale aardrijkskunde. Ook heeft het geen enkel verband met de relatieve ligging van plaatsen die in het boek worden genoemd, ofschoon een gedeelte hiervan uit het boek zelf kan worden afgeleid. Het geeft slechts een schildering van Nephi en Zarahemla als twee centrale punten van activiteiten, tussen welke, rondom welke en met betrekking tot welke handelingen in het Boek van Mormon plaats vinden. Het overzicht is beperkt in opzet en doel. Het biedt geen nieuwe of opzienbarende inlichting of uitdaging aan een serieuze bestudeerder van het boek van Mormon, maar de bedoeling ervan is de lezer te helpen de draad van de geschiedenis door alle bewegingen van het volk heen te blijven volgen.

Waar het in het Boek van Mormon op aan komt zijn de wonderbaarlijke lessen op geestelijk gebied, benevens de lessen die men er voor zijn persoonlijke levensomstandigheden in vindt. Alle andere aspecten of benaderingen om het te begrijpen en te ondervijzen zijn naar mijn mening volkomen secundair en toekomstig aan deze. De grote waarheden en lessen uit het boek moeten voortdurend worden bestudeerd, opdat wij ze . . . met onszelf kunnen vergelijken, zodat wij er nut en profijt van kunnen trekken. Dit overzicht stelt een deel voor van het fundament van de geschiedenis waarop deze waarheden zijn gebaseerd.

Ongeveer 600 jaar v. Ch. werd de Profeet Lehi door de Heer gezegend met een visioen van de komende verwoesting van Jeruzalem en zijn volk. Lehi ging onder de mensen om ze te waarschuwen, maar zij werden boos, bespotten hem en trachten hem te doden. Lehi, die van de Heer bevel had gekregen om het land te verlaten, leidde hen, die hem wilden volgen, uit Jeruzalem weg op zoek naar het uitverkoren land dat de Heer hun had beloofd.

Na veel ontberingen in de wildernis te hebben geleden, bouwden zij een schip en slaagden er in hun beloofde land te bereiken. Na een periode van onenigheid en tegenslagen onder de zonen van Lehi, werden Nephi en anderen door de Heer gewaarschuwd uit het land te vluchten voor hun oudere broers Laman en Lemuel. De wildernis intrekking, vestigden zij zich op een plaats die zij „Nephi” noemden, bouwden er een tempel en vestigden er een van de belangrijkste geografische gebieden uit het Boek van Mormon.

Ongeveer vier eeuwen later werd het land van Nephi

door goddeloosheid overspoeld; en een man Gods, genaamd Mosiah, die door de Heer gewaarschuwd was om uit Nephi te vluchten, leidde zijn trouwe volgelingen in de wildernis, alwaar zij het land „Zarahemla” ontdekten. De toenmalige bewoners van Zarahemla waren de Mulekieten (die enige jaren na de groep van Lehi uit Jeruzalem waren weggetrokken, maar geheel onafhankelijk van hen) . . . het volk van Zarahemla en dat van Mosiah sloten zich bij elkander aan, en Mosiah werd tot hun koning uitgeroepen”. (Omni 19) (Zie Overzichtskaart no. 1).

Enige tijd later, tijdens de regering van Mosiah, trok een roep avonturiers „dat verlangde het land hunner erfenis te bezitten” naar het land Nephi. (Omni 27). Deze expeditie mislukte als gevolg van onderlinge twisten en de overlevenden keerden naar Zarahemla terug. (Zie overzichtskaart no. 2).

Een korte tijd nadien formeerde Zeniff, een lid van vorengenoemde zo slecht verlopen expeditie, een andere groep die hij naar het land Nephi leidde. Daar Zeniff „overjiverig was om het land . . . te beërven” sloot hij een verbond met de koning de Lamanieten (die het land bezaten) en werd een soort van schatplichtig vorst. (Zie overzichtskaart no. 3. De gehele geschiedenis van Zeniff en zijn opvolgers en van hun volk gedurende deze periode wordt beschreven in Mosiah, hoofdstuk 9 tot en met 22).

Na de dood van Zeniff werd zijn zoon Noach koning. Door zijn losbandig leven en zijn trouweloosheid bracht hij zijn volk op verkeerde wegen en vervolgens tot onderworpenheid en slavernij. De Profeet Abinadi werd tot hen gezonden om hen te waarschuwen en werd door koning Noach ter dood gebracht, maar niet dan nadat Abinadi zijn zending had vervuld en het hart van een van Noach's goddeloze priesters, Alma, had beroerd. Deze bekeerde zich, trachtte Abinadi te beschermen en werd de wildernis ingedreven, waar hij het Evangelie verkondigde en de Kerk vestigde.

Toen Noach stierf werd zijn zoon Limhi een „rechtvaardig man” koning over het land Nephi, waarin hij zijn volk praktisch in een staat van slavernij aantrof, waartoe Noach hen had gebracht.

Terwijl dit deel van de geschiedenis zich in het land Nephi voltrok, hadden zich veel andere gebeurtenissen in Zarahemla voorgedaan. De eerste Mosiah was gestorven en was opgevolgd door zijn zoon, de grote koning Benjamin, die evenals zijn vader een eerlijk en rechtvaardig bewind voerde. Toen Benjamin overleed, werd hij als koning opgevolgd door zijn zoon Mosiah, kleinzoon van de eerste Mosiah.

Gedurende de regering van de jonge Mosiah in Zarahemla werd een expeditie uitgezonden om in het land Nephi een onderzoek in te stellen naar Zeniff en zijn groep, van wie niets meer was vernomen sedert hun vertrek gedurende de regering van Mosiah. Deze expeditie van zestien man werd geleid door Ammon „een sterk en machtig man” die hen naar Nephi leidde. Dit geschiedde in de tijd dat Limhi in dat land regeerde. Ammon bracht Limhi op de hoogte van hetgeen in Zarahemla was gebeurd en hoorde van Limhi het droevige verhaal van Zeniff en

Noach en hun volk. De twee begonnen met het maken van plannen voor de ontsnapping van het volk van Limhi. (Zie overzichtskaart no. 4).

Tijdens hun gesprek vertelde Limhi Ammon dat hij een expeditie had uitgezonden om te proberen Zarahemla te ontdekken ten einde te proberen zijn volk uit de slavernij bevrijden te krijgen. De expeditie kon Zarahemla niet vinden, maar keerde terug nadat zij een land hadden gevonden waar eens een machtig volk had geleefd. Zij brachten vierentwintig gouden platen mee terug waarop de geschiedenis van dit nu uitgestorven volk was gegraveerd (de Jaredieten). (Zie overzichtskaart no. 5).

Limhi en zijn volk ontsnapten en werden door de groep van Ammon naar Zarahemla teruggeleid. (Zie overzichtskaart no. 6).

Alma leidde zijn groep volgelingen en bekeerlingen om zich aan te sluiten bij het volk van Zarahemla. (Alma's geschiedenis wordt verteld in Mosiah: 23 en 24.) (Zie overzichtskaart no. 7).

In Zarahemla werden de zonen van (de jonge) Mosiah afvallig van het geloof en werden „de allerergste zondaren“. De zoon van Alma, die eveneens Alma heette, deed samen met hen pogingen om de Kerk te vernietigen. Door de verschijning van een engel werden de jonge Alma en de zonen van Mosiah bekeerd en deden zij pogingen

om de schade die zij de Kerk hadden toegebracht te herstellen.

De zonen van Mosiah weigerden eenstemmig het koningschap en gingen op een zending onder de Lamanieten, hun onverzoenlijke vijanden, in het land Nephi. (Zie overzichtskaart no. 8).

De jonge Alma werd het hoofd van de Kerk en de eerste hoofdrechter van het land, maar hij nam ontslag uit dat ambt om het Evangelie te prediken. (Zie overzichtskaart no. 9).

De zonen van Mosiah leidden hun bekeerlingen terug naar Zarahemla. Onderweg ontmoetten zij Alma, die ook op de terugweg was en zij gingen samen met hem en zijn volgelingen naar Zarahemla. (Zie overzichtskaart no. 10).

Er was een lange periode van strijd tussen het volk Gods in Zarahemla en hun tegenstanders in Nephi. De Heiland verscheen aan hen in Bountiful bij Zarahemla waar zij zich bij de tempel hadden verzameld. Gedurende 200 jaren heerste er vrede; daarop volgde goddeloosheid, voortdurende onenigheden en ten slotte de vernietigingsoorlog. Moroni voltooide het verslag dat hem door zijn vader Mormon, in bewaring was gegeven en deponeerde het in een stenen kist in de heuvel. Hij kwam veertienhonderd jaar later terug om de profeet Joseph Smith naar de plaats te leiden waar het zich bevond.

Simplice Darwin K. Wolford

Prelude

Postlude

Avondmaalsopzeggingen voor de maand maart 1968

Senior-Zondagsschool:

„Maar de mens beproeve zichzelf, en ete alzo van het brood, en drinke van den drinkbeker.“

- I Kor. 11 : 28

Junior-Zondagsschool:

Jezus zeide: „... Dat is Mijn lichaam, hetwelk voor u gegeven wordt; doet dat tot Mijn gedachtenis.“

- Lukas 22 : 19

Het eeuwige doel

Het plan van de Heer voor een volmaakt bestuur is de patriarchale orde, hetgeen wil zeggen regering door de vader. Ieder gelovige vader zal over zijn eigen kinderen presidieren en over de kinderen van zijn kinderen tot de laatste generatie. Zij moeten zijn aanwijzingen opvolgen en in volmaakte eendracht samenwerken. Ieder gelovig kind zal als vader over zijn nakomelingen presidieren tot de laatste generatie. Wanneer „hetgeen volmaakt is, gekomen is” zal het op deze manier zijn, dat families in het hiernamaals in volmaakte wet en orde zullen zijn georganiseerd.

Dat wil niet zeggen, dat de vader als een tiran moet optreden en het betekent ook niet, dat de vader willekeurig alle beslissingen neemt. Wat het wel betekent is, dat de vader moet leren op Christus te lijken bij het besturen van zijn gezin, zodat het gezin zijn vader en echtgenoot zal liefhebben en eren en ernaar verlangen overeenkomstig zijn wensen te handelen, omdat zijn raadgevingen eerlijk en rechtvaardig zijn. Daar de vader vervuld is van liefde voor zijn vrouw en gezin, zal hij over hen met liefde en zorg regeren.

De profeet Joseph Smith zeide: „De Vader riep alle geesten voor Zich bijeen toen Hij de mens schiep en organiseerde hen. Hij (Adam) is het hoofd, en hem werd gezegd zich te vermenigvuldigen. De sleutelen werden eerst aan hem gegeven, en door hem aan anderen. Hij zal rekenschap moeten afleggen van zijn rentmeesterschap en zij aan hem. Christus is de grote hogepriester, Adam de volgende”. (History of the Church 3: 387).

Zo werd dus in de beginne Michaël (of Adam) gekozen om aan het hoofd van het gehele menselijke geslacht te

staan als hun vorst en hem werden de sleutelen gegeven van hun zaligmaking onder de aanwijzingen en leiding van de Zoon, de Heilige.

De Heer openbaarde aan de Profeet Joseph Smith dat Adam al zijn rechtvaardige zonen en dochters, te zamen met hun gezinnen bij zich geroepen had en hun een patriarchale of vaderlijke zegen had gegeven . . . vóór zijn (Adams) dood. In de woorden van de Schrift: „Drie jaren vóór de dood van Adam riep deze Seth, Enos, Kenan, Mahalalel, Jered, Henoch en Methusalach, die allen hogepriester waren, met de overigen van zijn nageslacht, die rechtvaardig waren, in de vallei Adam-ondi-Ahman bijeen en schonk hun aldaar zijn laatste zegen.

„En de Here verscheen aan hen, en zij verhieven zich en zegenden Adam, en noemden hem Michaël, de vorst, de aartsengel.

„En de Here schonk Adam vertroosting, en zeide tot hem: Ik heb u aan het hoofd gesteld; een menigte van natiën zal uit u voortkomen, en gij zijt voor eeuwig een vorst over hen.

„En Adam verhef zich in het midden der bijeenkomst en niettegenstaande hij door ouderdom gebogen was, voorspelde hij, vervuld van de Heilige Geest, al hetgeen zijn nakomelingen tot in het laatste geslacht zou geschieden.

„Dit alles werd in het boek van Henoch geschreven, en te rechter tijd zal er van worden getuigd”. (Leer en Verbonden 107 : 53—57).

Adam wordt soms de Oude van Dagen genoemd, hetgeen betekent de oudste mens. Voorafgaand aan de tweede komst van de Heiland zal er een tijd zijn van grote

verwoestingen op de aarde, families zullen in bloedige twisten worden uiteengescheurd, en tussen alle volkeren zullen er oorlogen woeden totdat de tronen omvergeworpen zijn.

De Schrift zegt, dat er geen vrede zal zijn. Oorlogen, branden, aardbevingen en plagen zullen elkander opvolgen „totdat de Oude van Dagen kwam en het gericht gegeven werd aan de heiligen.“ (Daniël 7 : 22)

De Profeet Joseph Smith zei verder, dat onze vader Adam (of Michaël) al zijn kinderen zal bijeenroepen en met hen een grote raad zal houden om hen voor te bereiden op de komst van de Zoon des Mensen. Allen die speciale sleutelen of verantwoordelijkheden hebben bezeten, zullen voor hun eerste grote president moeten staan en reken-schap geven van hun rentmeesterschap.

Op 17 december 1833 gaf de Profeet Joseph Smith „door visioen en de geest van profetie“ een zegen aan zijn vader, Joseph Smith Sr. In die dagen, welke is opgetekend door Oliver Cowdery, staat geschreven: „Aldus sprak de Ziener, en hier volgen de woorden die van zijn lippen kwamen, terwijl de visioenen van de Almachtige voor zijn geestesoog geopend waren: Mijn vader is door de Here gezegend, want hij zal te midden zijner nakomelingen staan . . . hij zal een vorst over hen worden genoemd en onder hen worden gerekend, die recht op het Patriarchale Priesterschap hebben, namelijk de sleutelen van die bediening bezitten. Want hij zal zijn nakomelingen bijeenvergaderen evenals Adam, en de vergadering, die deze bijeengeroepen heeft, zal voor mijn vader een voorbeeld zijn. . .

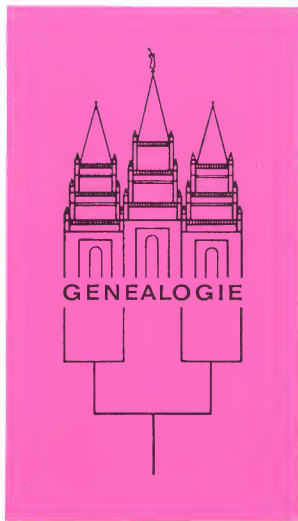
„Zo zal het ook met mijn vader zijn. Hij zal een vorst onder zijn nakomelingen worden genoemd en de sleutelen

dragen van het Patriarchale Priesterschap over Gods koninkrijk op aarde, namelijk de Kerk van de Heiligen der Laatste Dagen, en hij zal in de algemene vergadering van de Patriarchen zitten, namelijk in de vergadering met de Oude van Dagen, wanneer hij met alle patriarchen zal nederzitten en zich verheugen in zijn recht en gezag onder het toezicht van de Oude van Dagen“. (Leringen van de Profeet Joseph Smith p. 41).

Zo zal het ook zijn met andere gelovige vaders. Ieder van hen zal zijn eigen gezin organiseren en ordenen, en zijn verslag aan Adam uitbrengen.

De Profeet voegt eraan toe: „Adam biedt Christus zijn rentmeesterschap aan, het rentmeesterschap dat hem als drager van de sleutelen van het heelal was gegeven, maar hij behoudt zijn positie van hoofd van het menselijke geslacht.“ (History of the Church 3: 387)

Dat wij in gezinsverband waren georganiseerd, voordat wij sterfelijk werden, wordt in de Schriften uitvoerig vermeld. Dat wij in onze sterfelijke staat in gezinnen worden geboren en grootgebracht, is voor ons een zekerheid, want wij zien het bewijs daarvan in ons eigen leven. Dat wij in het hiernamaals zullen worden georganiseerd in goddelijke gezinnen onder de patriarchale orde van het priesterschap, heeft de Heer duidelijk gezegd. Wij zien daarom met nog grotere zekerheid de reden voor de noodzaak om onderzoek te doen naar onze voorouders en te zorgen, dat werk voor hen wordt gedaan in de heilige tempels van onze Heer. Ons verstand kan gemakkelijk gaan begrijpen wat de Profeet Joseph Smith bedoelde, toen hij zei dat, indien wij dit werk — dat wil zeggen het werk van zaligmaking voor onze voorouders — nalaten te doen, wij daardoor onze eigen zaligheid in gevaar brengen.

vervolg van blz 41

richtlijn voor onze reis door het leven. Waar zouden wij heden zijn, indien alle idealisme en zedelijke lessen die de profeten hebben gepredikt, in de wedloop voor aardse en wereldlijke erkenning verloren zijn gegaan? Internationale onderhandelingen en alle tegenstellingen die nu bestaan zijn, naar het mij toeschijnt door zelfzuchtige overwegingen besmet. Mag ik er u aan herinneren, dat er in het koninkrijk van God of in het herstelde evangelie van Jezus Christus voor egoïsme geen plaats is?

Iemand heeft gezegd dat Mozes de eerste man in de geschiedenis is geweest die voor de rechten van de mens heeft gestreden. Hij verloor de Israëlieten uit de Egyptische slavernij. Hij bevrijdde hen uit hun eigen begrenzingen en leerde hun de beginselen van een goed bestuur. Hij legde de basis voor wet en orde. Mozes bracht de wereld de Tien Geboden. Deze zijn absoluut noodzakelijk. Zij zijn de basis voor ieder systeem van wetten, die gemaakt zijn om de mensen te besturen. Ze overtreden betekent ellende en vernietiging. De weg naar goddeloosheid begint wanneer een van deze geboden van God wordt overtreden. „En er stond geen profeet meer op in Israël, gelijk Mozes, dien de Heere gekend had, van aangezicht tot aangezicht“. (Deut. 34 : 10).

Evenals de profeten in de oudheid, had Joseph Smith, de profeet uit de nieuwe tijd, visioenen, ontving hij openbaringen, voorspelde hij de toekomst en

vertolkte hij de Schriften. De Kerk zou zonder een profeet niet zijn ontstaan. Er zou geen herstel kunnen zijn geweest zonder deze heilige mannen die spraken wanneer zij door de Heilige Geest werden gedreven. Hun macht en hun begrip gingen verder dan de grenzen van ons beperkte begrip van de dingen. Zij zagen verder dan de sluier die de wereld die wij zien, scheidt van de ongeziene wereld. Indien Joseph Smith niet het inzicht, de macht en het heldere begrip had gehad, die hij door zijn profetische roeping had ontvangen, dan zou het Boek van Mormon niet te voorschijn hebben kunnen komen.

Zonder de visioenen van Mozes en Elia zou er geen vergadering van Israël zijn geweest en zou het bouwen van tempels, dat zo karakteristiek voor de Kerk is, nooit een aanvang hebben genomen. Het bestaan van deze tempels in de Verenigde Staten, in Canada, in Europa en op de eilanden van de zee is een plechtig getuigenis van de oprechtheid, de overtuiging en het positieve geloof van de Heiligen van de Laatste Dagen.

Ik geloof in de profeten, zowel van de oude als van de nieuwe tijd. Wij hebben gedurende deze conferentie naar hun woorden geluisterd. Mogen wij aan hen blijven denken en mogen wij ons blijven houden aan de heilige geboden, die van God tot hen zijn gekomen, daarvoor bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

vervolg van blz 40

Deze opmerking over de groei van de Kerk als instelling laat zien dat bepaalde dingen geleerd zijn door ervaring en dat fouten die in het groeiproces hoofdzakelijk het resultaat zijn van een gebrek aan begrip voor wat nodig is. President Lorenzo Snow behandelt dit duidelijk en rechtstreeks:

„Het is aldus met de Kerk geweest. Onze fouten zijn hoofdzakelijk voortgekomen uit een gebrek van begrip wat de Heer van ons verwacht“.

We kunnen zo doorgaan wat betreft de hierop volgende onderwerpen zoals economie, onderlinge verhoudingen en broederliefde. Voor wat betreft broederliefde zei President Joseph F. Smith bijvoorbeeld: . . . „zoek het goede in de mens en daar waar het niet aanwezig is probeer het in hen op te bouwen; zoek het goede; ondersteun het goede; en spreek zo weinig als mogelijk over het kwaad“.

Het is waar dat de presidenten van de Kerk eerder het hart van de mensen hebben gezocht dan alleen hun geest. Zij hebben een beroep gedaan op de mens op de meest elementaire en functionele manier. De voornaamste categorieën in deze beschouwing weerspiegelen een organisatie van religieus materiaal dat de individu tot handelen inspireert. De hand van onze alwetende en liefdevolle

Vader laat zich zien in het werk van Zijn Zoon en de gekozen vaten van de Heer in deze Laatste Dagen — de Presidenten van Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Iemand die zich opzettelijk van zijn vriend afkeert zonder reden, wordt niet gemakkelijk vergeven.

— Joseph Smith

De Kerk leeft

Gedeelte van het gemengde koor

Vierde en laatste ringconferentie van 1967

Op zondag 19 november vond de laatste ringconferentie van het afgelopen jaar plaats. Speciale medewerking verleende het jeugdkoor o.l.v. Zr. Wedemeyer, aan het orgel begeleid door Zr. Sigmund. Het is geen geringe taak om dirigente van een jeugdkoor te zijn en de veelal „kleine” stemmetjes tot een goed sluitend geheel te ontwikkelen. In een grote ruimte als waarin de ringconferenties worden gehouden, gaat bovendien gauw iets van het klankvolume verloren. Niettemin kwam dit koor tot een aanvaardbare prestatie. Afgezien daarvan komt echter de vreugde van het zingen op de allereerste plaats, zeker als het liederen betreft uit ons zangboek waarin onze dankbaarheid aan onze Hemelse Vader tot uitdrukking komt.

Als gasten waren aanwezig Zr. Sorensen, lid van het algemeen Hoofdbestuur van

het Jeugdwerk en een vertegenwoordiger van het alg. priesterschapscmité voor de genealogie. br. Neiswender. Zr. Sorensen was vergezeld van haar echtgenoot, een bisschop en oud-president van de Deense Zending, maar nu een geordend tempelwerker in de Salt Lake tempel. Ook onze zendingspresident, president Curtis en ringpatriarch br. Jongkees waren in ons midden.

Als eerste sprak president Jongkees en wel over de diepten en achtergrond van het evangelie en onze plaats hierin. Wij moeten tegenover God geen fatalistische (zoals tegenover een atoomaanval) maar een verantwoordelijke instelling hebben. Ons leven is immers niet doel- of zinloos, maar heeft een diepe betekenis. Het doel is eenmaal verhoging en zaligheid te ontvangen, maar dan moeten wij ook iets

doen en ons karakter vormen door geloof als een concrete macht. Wij moeten onze verantwoordelijkheid bewust zijn en onze naaste helpen door activiteit. Verantwoordelijkheidsbesef hangt ook vooral af van wat in de jeugd wordt geleerd. Wij moeten ons licht en waarheid eigen maken door het evangelie.

Hierna kwam zr. Sorensen aan het woord. Door onze handen uit de mouwen te steken, zoals een van onze heilige lofzangen zo treffend uitdrukt, kunnen wij alles bereiken. De grondslag van het geloof van het kind wordt in de tehuizen gelegd door ouders, grootouders of anderen. Geloof ontwikkelt karakter. Wij moeten onze kinderen behoeden voor het slechte. Ouders moeten bidden, dat zij hun kinderen geheel volgens het evangelie zullen kunnen groot brengen. Geef Uw kinderen ook

vooral van Uw tijd als zij erom vragen, ook al komt het moment ongelegen. Het Jeugdwerk is een van de hulporganisaties van God om Zijn kinderen dicht tot Hem te brengen en een sterk geloof te ontwikkelen.

Vervolgens sprak br. Sorensen. Wij moeten de mensen door onze goede werken tonen dat wij onze Vader in de Hemelen verheerlijken. Er is geen groter zegening dan tempelwerk te kunnen doen en onze eigen begiftigingen te kunnen ontvangen. Het is een openbaring aan Joseph Smith in 1841 gegeven om tempels te bouwen om met heerlijkheid bekleed te kunnen worden. Onze Kerk is georganiseerd door directe Goddelijke openbaring aan Joseph Smith en er is nog steeds contact tussen de Kerkprofeet en de Hemelen.

Pres. de Bruijn gaf te kennen, dat wij niet van de wereld, maar anders dan anderen zijn. Wij zijn van Christus om te groeien tot eeuwige volmaking en geleid te worden door profeten. Wij hebben uitzicht op een leven na dit leven. Hij geeft ons hoop. Zijn wij voorbereid op de raad van de Heer om een jaarvoorraad te hebben? De geboden van de Heer zijn eenvoudig en duidelijk en steeds gebaseerd op het principe van de liefde. Zodra wij van de geboden afwijken, krijgen wij een waarschuwing, dat voelt een ieder van ons, dat gaat automatisch. Er is geen tussenweg, wij dienen Christus of wij dienen Hem niet. Als eerste spreker in de middagzitting sprak Pres. Schulders over dienstbaarheid, zijnde de hoogste norm, het hoogste goed van het leven, in feite het leven zelf. Het gaat in het evangelie niet alleen om het horen, maar vooral om het doen. Dienstbetoen vormt geestelijke adel; zonder dienstbaarheid kunnen wij geen discipelen van Christus zijn.

Hierna sprak br. Neiswender. Als hoofd microfilm van de genealogie is spreker overal geweest, zelfs in de landen achter het ijzeren gordijn om genealogisch spouderswerk te verrichten. Dit is een grote zegening van God. Genealogisch werk is

moeilijk, maar als wij volhouden, zullen de technieken en informaties te onze beschikking staan.

Onze ringpatriarch, br. Jongkees was de volgende spreker. Deze wereld is geestelijk een dorre woestijn en zal nog dorder worden. Christus geeft ons echter het levende water. Dit water gaat, al naar gelang de kracht van het geloof als een fontein omhoog. Bid vol vertrouwen, en een oplossing van de moeilijkheden, een verhooring van het gebed zal volgen. Als God een opdracht geeft, zal Hij de middelen geven om de opdracht te vervullen. Onder Zijn leiding zal Hij de weg openen die ons in staat stelt de opdracht uit te voeren.

Onze zendingspresident, pres. Curtis zei, dat onze ringpatriarch br. Jongkees hem herinnert aan zijn vader die ook patriarch was. Wij als jongeren kunnen leren van de ervaringen van deze mannen. Het is een feit, dat de Kerk steeds over leiders kan beschikken.

Br. v. d. Put sprak over de kracht van de boodschap van het evangelie: dat onze Hemelse Vader leeft en van ons houdt. Werk mee om zendelingen te zijn. Het hangt geheel van onze gewilligheid af.

Bidt en vast er voor. U zult dan de volle draagwijdte van de belangrijkheid van het zendelingschap beseffen.

Tenslotte hernam onze ringpresident het woord. Er zijn in de relatie tussen de mensen en de godheid 3 mogelijkheden, t. w. de Heer verwerpen — neutraal zijn — of Hem aannemen. Het is een voorrecht zo dicht bij Hem te zijn door ons getuigenis. Zo zullen wij onze verantwoordelijkheid begrijpen t.o.v. Hem en kunnen wij naast Christus staan.

Hiermede was een eind gekomen aan wederom een conferentie die leden en onderzoekers veel heeft gebracht. Dit was ook muzikaal gesproken het geval, want behalve het ringjeugdkoor waren de verenigde wijkkoren o.l.v. zr. Nijssen present, ook op dit gebied viel dus veel te genieten.

Br. A. D. Jongkees, patriarch

Br. Cornelis van der Put

AANGEKOMEN

Cannon, Scott Ray, Murray, Utah
Carroll, Glen H., Ogden, Utah
Chamberlain, Steven Michael,
Glendale, Utah

Hut, Ralph Douglas, Salt Lake City, Utah
McKinnon, Kim W., Logan, Utah
Pehrson, Patricia Ann, Monticello, Utah

VERTROKKEN

Visscher, Nellie,
Rotterdam, Nederland

van der Wekken, Neeltje Maria,
Tamworth, Australia

Districtsconferentie Antwerpen

Verslag van de districtsconferentie gehouden in Antwerpen op zondag 29 oktober 1967. Algemene zendingsautoriteiten: president Curtis, president de Jager en broder van der Put uit de ring. Eerste spreker broeder van der Put, die de groeten overbracht van zuster van der Put die als zendelinge in Antwerpen werkzaam was geweest. Broeder van der Prut sprak over de belangrijkheid om onszelf in dit leven voor te bereiden op het eeuwige leven door het onderhouden van de geboden, dat ertoe zal bijdragen dat wij een grotere kennis van het Evangelie zullen ontvangen. De volgende spreker was president Heijdemann die alvorens zijn toespraak te beginnen twee Aäronische priesterschapsonderscheidingen uitreikte aan George en Mare Tuffin. President Heijdemann sprak over de vele natuurwetten hier op aarde en hoe alles onvergankelijk is. Het is dus vanzelfsprekend dat er een opstanding zal zijn en heel belangrijk, dat wij ons voorbereiden op het eeuwige leven. Zuster Curtis sprak vervolgens over de belangrijkheid om stand-

vastig in het Evangelie te blijven door goede gewoonten en door positief te zijn. President Curtis als laatste spreker in de morgenvergadering sprak over ons leven als leden van de Kerk en onze plicht onze ambten op waardige wijze te vervullen. Als eerste spreker in de middagvergadering sprak president de Jager over „Luister naar de Stem des Heren“. Hij vertelt over de enorme groei van de Kerk en het nieuwe Public Relations Programma. Eveneens introduceert hij verwijzingskaarten en „Goedendag“-lijsten die na afloop verkrijgbaar waren. President Jongkees was de volgende spreker en gaf enkele aanwijzingen over patriarchale zegens, waarna hij spreekt over gehoorzaamheid aan onze hemelse Vader. Broeder Cowser uit de Verenigde Staten die met zijn gezin tijdelijk in België woont, sprak over de grote technologische vooruitgang in de wereld en de groei van de Kerk. Zijn zeer enthousiaste toespraak werd beëindigd door de raad om altijd positief te zijn als leden van de Kerk. Tot slot spraken George Tuffin en Maria van Aarden over hun ervaringen in het zomerkamp.

MUTATIES IN HOLLANDSE RING

Geordend tot ouderling:

J. Slingerland (Dordrecht)
A. M. Gunster (Amsterdam)
H. J. H. v. Thiel Berghuijs (Amsterdam)

Geordend tot Hogepriester:

A. Noot Sr. (Rotterdam-N.)
J. v. Zetten (Amsterdam)

Aanstellingen:

C. v. d. Put tot ringzendingspresident
G. Diender tot raadgever van de ringpresident
A. Noot Sr. tot hogeraadslid
A. Noot Jr. tot assistent tevens secretaris van de ringsuperintendent van de JM OOV.
R. Th. Koorevaar tot secretaris van het ringouderlingenquorum.
M. A. Sala tot 2e raadgeefster van de presidente van de ring-JVOOV.
J. F. Oskam tot ringcoördinatrice van de Junior-Zondagsschool.

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Alkmaar

Akse-Duyf, Liesbert, 24 november 1967

Almelo

Heijdemann, Coenraad, 19 mei 1967

Arnhem

van den Boogaard, Pierre Jean, 24 november 1967

van Veen, Martha Bernharda Hendrika, 24 november 1967

Vermaning, Tony Herman Gerrit, 24 november 1967

Brussel

De Cock-Terrijn, Zulma Elvina, 11 november 1967

Eindhoven

Geerings, Arnoldus Franciscus Petrus, 28 oktober 1967

Groningen

Koster, Janna Jannigje, 24 november 1967

Rollema, Elizabeth, 14 november 1967

Hilversum

Bouwman, Wilhelmus Cornelis, 24 november 1967

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Amsterdam

Eekers, Ingrid Cerada Johanna, 24 november 1967

Noé, Elisabeth Magdalena, 24 november 1967

Schuyer, Johannes Theodorus, 24 november 1967

de Wit-Voorn, Oetje, 24 november 1967

Delft

de Graaf-Brandsema, Berendina, 8 november 1967

Den Haag

Bloemhard, Victor Emanuel, 23 november 1967

Bloemhard-Rhemrev, Helene Antoinette, 23 november 1967

Rotterdam-N.

Kruize-Kolkman, Hilda Hendrika, 22 november 1967

de Regt-Laurensen, Adriana Pieterella, 22 november 1967

van Willigen, Ewoud, 21 juni 1967

van Willigen-Biersma, Maria, 21 juni 1967

van Willigen, Ewoud Martin, 21 juni 1967

van Willigen, Annette Jacoba, 21 juni 1967

van Willigen, Geert-Jan, 21 juni 1967

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Alkmaar

van Elewoud, Arthur Rudolf, tot diaken, 12 november 1967

Gunster, Johannes, tot priester, 15 oktober 1967

Amersfoort

Arlor, Cornelis, tot priester, 12 november 1967

Delft

Hoorn, Ronald Edward, tot diaken, 26 november 1967

Ede

Jonkman, Hendrikus, tot diaken, 5 november 1967

Groningen

Streuper, Hilko, tot ouderling, 12 november 1967

Mechelen

Mareels, Geeraard Stephania Louisa, tot diaken,

12 november 1967

Zeist

Koning, Durk, tot leraar, 26 november 1967

Verbrugge, Barend, tot leraar, 26 november 1967

Vreekamp, Samuel Hendrik, tot priester, 22 oktober 1967

GEZEGEND

Gouda

van Hensen van Uningén, Peter, 5 november 1967

Hermans, Daniel Amandus Stephania Yvonne,

5 november 1967

Muntinga, Paul Ruben, 5 november 1967

Servaes, Saskia Ruth, 1 oktober 1967

OVERLEDEN

Haarlem

Koster-Roos, Johanna Alida Maria, 20 oktober 1967

GETROUWD

Haarlem

Pen, Annie Geertje met Matthys Johannes Kole,

4 november 1967

Kerk ontvangt de papyrusrollen

VAN JOSEPH SMITH

„Enige papyrusmanuscripten, die eenmaal in het bezit van de Profeet Joseph Smith waren en die een gedeelte uitmaken van de verzameling die naar men dacht verbrand was tijdens de grote brand van Chicago in 1871, zijn weer in handen van de Kerk. Het „New York Metropolitan Museum of Art” bood de verzameling aan Pres. N. Eldon Tanner, lid van het Eerste Presidentschap, aan tijdens een bijzondere plechtigheid in de Egyptische afdeling van het Museum.

In de verzameling die aan de Kerk werd gegeven werd een papyrusmanuscript herkend als het oorspronkelijke document, wat nu bekend staat als fascimile No. 1 uit het Boek van Abraham in de Parel van Grote Waarde, waarvan de Profeet dit had overgenomen.”

Aldus luidde het begin van een artikel, uitgegeven op 2 december 1967 in de „Church News”.

De ontdekking van deze zeer oude manuscripten heeft nieuwe belangstelling voor de Parel van Grote Waarde gewekt en is wijd en zijd in het nieuws geweest. Zou u graag meer willen weten over de geschiedenis van de Parel van Grote Waarde, het oude land Egypte en de bijzonderheden van deze opwindende ontdekking? Lees dan de mei-uitgave van dit blad!

Richard L. Evans

Het gesproken woord aan de rand

Leven met een blik over de schouder

Het is mensen eigen zich af te vragen wat er gebeurd zou zijn als ze iets op een andere manier hadden gedaan; wat zou er gebeurd zijn als ze de andere hoek omgegaan zouden zijn; wat zou er gebeurd zijn als ze die andere baan zouden hebben genomen; wat zou er gebeurd zijn als ze met een andere man getrouwd zouden zijn; wat zou er gebeurd zijn als zij eerder naar de dokter waren gegaan; wat zou er gebeurd zijn als ze een andere weg gekozen hadden. Natuurlijk kunnen we het niet helpen dat we ons deze dingen afvragen, maar dit zijn dingen die we zelden zeker weten. We kunnen gissen naar de waarschijnlijkheid van wat er had kunnen zijn, maar zelden indien ooit kunnen we de uiteindelijke consequenties van de besluiten die we niet maakten of van de dingen die we niet deden vaststellen. Zelfs als we terug konden gaan en zelfs als we andere beslissingen zouden nemen, zouden we toch nog een reden hebben om ons dingen af te vragen, omdat bijna iedere keuze die we doen betekent dat we vele andere mogelijke keuzen aan ons voorbij laten gaan. Zonder twijfel hebben wij allen iets te betreuren en te betwijfelen en zonder twijfel denken wij allen wel eens hoe onze beslissingen wijzer en onze levens beter hadden kunnen zijn. Een van de meest waardevolste dingen in de wereld is het tobben over het verleden. Dit betekent niet dat wij de fouten die wij in het verleden gemaakt hebben niet moeten betreuren. Het betekent niet dat we er niet aan moeten denken hoe we in een dergelijke situatie zouden moeten handelen als we er weer mee geconfronteerd zouden worden. Het betekent ook niet dat we geen berouw moeten hebben en ons niet moeten verbeteren ten opzichte van het verleden. Dit moeten we namelijk wel doen. Maar degenen die te veel naar het verleden kijken, degenen die te veel denken over wat er had kunnen zijn, lopen ongeveer hetzelfde risico als de chauffeur die teveel let op zijn achteruitkijkspiegel en zodoende de weg die voor hem ligt niet voldoende in de gaten houdt. Ervaring is een groot leermeester. Het is de weg die we gegaan zijn. Maar de wrakken die achter ons liggen zijn niet degene die we nu trachten te ontwijken. Het zijn de bochten die voor ons liggen die nu van belang zijn. Welke fouten we ook hebben gemaakt, welke schulden we ook gemaakt hebben, welke plichten we ook verzaakt hebben, er is slechts één weg en dat is die er voor ons ligt. Dit is de onbuigzame formule van het leven. Wat geweest is en wat had kunnen zijn kan ons goed dienen als een waarschuwing – maar wat heden zijn kan is een zorg van het grootste belang.